

DEBRECENI REFORMÁTUS
HITTUDOMÁNYI
EGYETEM

Diákvezetők visszaemlékezései

Szerkesztette: dr. Hodossi Sándor

Debrecen
2024

Tartalomjegyzék

Előszó	3
Bevezető.....	5
Zsoltárok 103, 1-2	7
A DRHE Hallgatói Önkormányzatának vezetői 2010 és 2023 között.....	9
Pálfi Karolina.....	13
Szabó Gergő Ottó	15
Nagy zsuzsanna	17
Karcza Rebeka	19
Petkes Piroska.....	21
Tanászi Ábel	25
Zágonyi Markó Tamás	29
Nagy Bettina Tünde.....	33
Tóth-Gyóllai Dániel	37
Balogh Ágota	39
Bohus Csaba	41
Lakatos Tamás	43
Hidi László	47
Püski Gábor	51
Keresztyén Károly	53
Lovász Márton	57
Szabó Pál	61
Kovács Gergő	63
Függelék	65
Hodossy-Takács Sámuel	67

Előszó

Dr. Baráth Béla Levente

Egyetemünk vezetése fontos feladatként tartja számon a korábban végzett hallgatókkal való kapcsolattartást. Nagyon értékesek azok a visszajelzések, amelyek azoktól jönnek, akik résztvevői voltak az egyetemi életnek, akik saját élménnyel, tapasztalatokkal rendelkeznek a képzéssel kapcsolatban. A visszajelzések egyik intézményes formája a diplomás pályakövetés rendszere, de ezt a célt szolgálják az az évfolyam és csoporttalálkozók, valamint a különböző alumni programok közösségépítő, közösségszervező tevékenységei is.

Különösen is érdemes odafigyelni azokra, akik diákvezetőkként szervezték a közösség életét, részt vettek a döntések előkészítésében. Ebben az összeállításban övék a főszerep. Az utóbbi 13 év szeniorjai, esküdtfelügyelői és helyetteseik számolnak be élményeikről, tapasztalataikról. Őszintén, a nehézségeket, a szolgálattal járó esetleges összeütközéseket sem elhallgatva.

Írásaik hasznosak azoknak is, akik mostani hallgatóink közül fontolgatják, hogy diákvezetői szolgálatot vállaljanak. Elődeik tapasztalatai segíthetnek abban, hogy reális képet kapjanak a vállalt szolgálatról.

Dr. Baráth Béla Levente

rektor

Bevezető

Dr. Hodossi Sándor

Korábbi és jelenlegi diákvezetőket hívtunk meg találkozásra, beszélgetésre 2023. május hatodikán a DRHE alumni központjának szervezésében. Az általuk vállalt szolgálattal együtt járó kihívások, a tervezési, szervezési feladatok sokasága egyrészt emlékezetes élményeket is adott, másrészt vezetői rutinok begyakorlására is lehetőséget biztosított számukra. Sokan kiemelték a beszélgetés során, hogy diákvezetőként döbrentek rá igazán a fegyelmezett időgazdálkodás fontosságára. Összességében a diákvezetők úgy tapasztalták, hogy szolgálatuk a későbbi években is jól hasznosítható tapasztalatokkal gazdagította őket. Hisszük, hogy ezek a tapasztalatok példaként szolgálhatnak a jelenlegi és jövőben feladatokat vállaló diákvezetők számára is. Rájuk is gondoltunk, amikor arra kértük az elmúlt 13 év szeniorjait, esküdtfelügyelőit és helyetteseiket, hogy vessék papírra emlékeiket. A rengeteg időt, energiát igénylő szolgálat különleges élmények forrása is egyben. Ezekre az élményekre is kíváncsiak voltunk. Elsősorban mégis az érdekelt bennünket, hogyan látják több év távlatából szolgálatuk évét/éveit,

melyek azok a gondolatok, amelyek szerintük hasznosak, tanulságosak lehetnek nemcsak a jelenlegi vagy jövőbeli HÖK vezetők, hanem akár a teljes diákság, vagy éppen az oktatók számára is.

Természetes korszakhatárnak az integrációs folyamat kezdete tűnt, így a 2010-2023 közti időszakban diákvezetőként szolgálókat kerestük meg a meghívással és azzal a kéréssel, hogy tapasztalataikat fogalmazzák meg 3500 - 4000 karakter terjedelemben. Ezekből az esszékből, visszaemlékezésekből egy füzet összeállítását terveztük kezdettől fogva, ami kortörténeti dokumentumként állít emléket egy nagyon izgalmas és mozgalmas időszaknak, és speciális nézőpontból fest képet egyetemünk közelmúltjáról. Tizenhárom év alatt 33 felsőbb éves hallgató vállalt diákvezetői feladatokat egyetemünkön. Egyvalakiről semmiféle információt sem sikerült felkutatnunk, így 32 volt diákvezetőt kerestünk meg levélben, telefonon, személyesen. Legtöbben örömmel vették a megkeresést és szívesen vállalkoztak a visszatekintésre. Fontosnak tartjuk a folyamatosságot, ezért a jelenlegi HÖK vezetőket is megkértük, hogy fogalmazzák meg, mi az, amit legfontosabb feladatuknak tartottak szolgálatuk kezdetén, és mit sikerült mindezekből valóra váltaniuk. Így született meg ez az összeállítás.

Dr. Hodossi Sándor

intézményi alumni felelős

ZSOLTÁROK 103, 1-2

*Áldjad, én lelkem, az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét!
Áldjad, én lelkem, az Urat, és ne feledkezzél el semmi jótéteményéről!*

De hát el lehet feledkezni Isten ajándékairól? Mégis, mi kell ehhez? Talán kevesebb, mint gondolnánk. Talán annyi is elég, hogy betöltsenek, elborítsanak bennünket feladataink, problémáink, nehézségeink. Talán annyi is elég, hogy fokozatosan és észrevétlenül beszippantsanak a hétköznapiak, és egyre kevésbé lássunk túl rajtuk. Talán annyi is elég, ha túl sokat vállalunk, és egyszer csak azt vesszük észre, hogy túlléptünk teljesítőképességünk határain. Ilyenkor aztán törvényszerű, hogy jönnek a kudarcok, amelyek persze lelkiismeretfurdalást okoznak nekünk. „Hát még erre sem vagyok képes? Csalódtam magamban. De nemcsak magamban, hanem mindazokban, akik nem segítettek. Vagy nem úgy, nem akkor és nem annyira, mint ahogyan azt vártam volna.” És lassan, észrevétlenül átkerül a hangsúly a szabadító Istenről a nyomorúságát nap mint nap megtapasztaló szabadításra váró emberre. Isten kikerül a középpontból, és mi lépünk a helyére.

De ha ilyen nyilvánvaló a diagnózis, akkor a terápia sem túlzottan bonyolult. A 103. zsoltár pontosan megfogalmazza a legfontosabb teendőt: *Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét! Áldjad, én lelkem, az Urat, és ne feledkezzél el semmi jótéteményéről!*

Az elmúlt időszakban sokat beszélgettem, leveleztem veletek. Többen elmondtátok, hogy ellentmondásos érzésekkel tekintetek vissza szolgálatotokra. Nem tartjátok egyértelmű sikertörténetnek a szolgálatban töltött egy vagy két évet. Miközben felemelő, szívet melengető történeteket, meg-

őrzésre méltó emlékeket is jócskán idéztetek fel, beszámoltatok arról is, hogy néha úgy éreztétek, nem kaptátok meg a megfelelő támogatást munkátokhoz. Ráadásul a feladok végzése során konfliktusokat is fel kellett vállalni, amit nehezen éltetek meg. Ezért aztán úgy tűnt számotokra, hogy nem becsülik meg eléggé munkátokat. Márpedig alapszükségletünk, hogy mindazok akik fontosak számunkra: családunk, barátaink, munkatársaink elismerjenek, értékesnek tartsanak minket. Ha igaza van William Jamesnek, akkor „*Az emberi természet legmélyebb elve a megbecsülés vágya.*”

Mindannyian szeretnénk, hogy környezetünk elismerje erőfeszítéseinket, értékelje törekvéseinket. Mert tudjuk ugyan, hogy „Soli Deo Gloria”, de azzal is tisztában vagyunk, hogy a bátorítás, támogatás, bizalom, a segítő szándék hatalmas energiákat képes mozgósítani. Ha pedig az emberi támogatás ennyire fontos, akkor mennyivel nagyobb erőforrás lehet számunkra Isten megtapasztalt áldásainak számba vétele.

Azért is jó emlékeztetni magunkat Isten nagy tetteire, mert ez reális önértékelésre tanít. Megóv attól, hogy túlértékeljük magunkat, de ugyanígy megóv a csüggedéstől, reménytelenségtől is.

A zsoltár nem sorolja fel részletesen Isten tetteit, csupán a következtetést vonja le. Azt, amelyek mi is levonhatuk. Tehát: Ha nagy feladatok előtt állok: *Áldjad, én lelkem, az Urat!* Ha visszatekintek a megtett útra, vagy annak egy szakaszára: *Áldjad, én lelkem, az Urat!* Ha elkezdődik a nap: *Áldjad, én lelkem, az Urat!* Ha véget ér: *Áldjad, én lelkem, az Urat!*

Áldjad, én lelkem, az Urat, és ne feledkezzél el semmi jótéteményéről! Amen

Dr. Hodossi Sándor

intézményi alumni felelős, főiskolai docens

A DRHE HALLGATÓI ÖNKORMÁNYZATÁNAK VEZETŐI 2010 ÉS 2023 KÖZÖTT

2022/2023

szenior	Pálfi Karolina	plfkarolina@gmail.com
szenior-helyettes	Szabó Gergő Ottó	szabootto321@gmail.com
esküdtfelügyelő	Nagy Zsuzsanna	zsuzsanna1221@gmail.com
esküdtfelügyelő-helyettes	Karcza Rebeka	karcza.rebi@gmail.com

2021/2022

szenior	Petkes Piroska Judit	petkes.pirike@gmail.com
szenior-helyettes	Novák Miklós	novakmiklos42@gmail.com
esküdtfelügyelő	Tanászi Ábel	tanasz.abel@gmail.com
esküdtfelügyelő-helyettes	Lőrincz Anna Edit	lorincz.anna10@gmail.com

2020/2021

szenior	Zágonyi Markó Tamás	marko.zagonyi@gmail.com
szenior-helyettes	Nagy Bettina Tünde	nagybettinatunde16@gmail.com
esküdtfelügyelő	Tanaszi Ábel	tanasz.abel@gmail.com
esküdtfelügyelő-helyettes	Hubai Alex	bf.duffty@gmail.com

2019/2020

szenior	Tóth-Gyóllai Dániel	gy.dani97@gmail.com
szenior-helyettes	Vekerdi János Gábor	jankonius@gmail.com
esküdtfelügyelő	Gombos Ádám	gombosadam12@gmail.com
esküdtfelügyelő-helyettes	Balogh Ágota	agatha98126@gmail.com

2018/2019

szenior	Kicska László Miklós	kicskalaszlo10@gmail.com
hitéleti esküdtfelügyelő	Bohus Csaba	bohuscsabi3@gmail.com
nem hitéleti esküdtfelügyelő	Gombos Ádám	gombosadam12@gmail.com

2017/2018

szenior	Lakatos Tamás	tamasklakatos16@gmail.com
hitéleti esküdtfelügyelő	Kicska László Miklós	kicskalaszlo10@gmail.com
nem hitéleti esküdtfelügyelő	Bisits Dóra	bisitsdora@gmail.com

2016/2017

szenior	Hidi László	hidi.laszlo@reformatus.hu
hitéleti esküdtfelügyelő	Gyatyel Péter	gatyel.peter@reformatus.hu
nem hitéleti esküdtfelügyelő	Bisits Dóra	bisitsdora@gmail.com

2015/2016

szenior	Gyatyel Péter	gatyel.peter@reformatus.hu
hitéleti esküdtfelügyelő	Hidi László	hidi.laszlo@reformatus.hu
nem hitéleti esküdtfelügyelő	Balogh Adrien	balogh960530@gmail.com

2014/2015

szenior	Püski Gábor	puski.gabo@gmail.com
hitéleti esküdtfelügyelő	Keresztyén Károly	keresztyen.karesz@gmail.com
nem hitéleti esküdtfelügyelő	Csermely Gábor	csermelyg1@gmail.com

2013/2014

szenior	Vida Máté	vidaxmate@gmail.com
hitéleti esküdtfelügyelő	Lovász Márton	marton.lovasz89@gmail.com
nem hitéleti esküdtfelügyelő	Csermely Gábor	csermelyg1@gmail.com

2012/2013 (A DRHE és a KFTKF összeolvadásának éve)

szenior	Vida Máté	vidaxmate@gmail.com
hitéleti esküdtfelügyelő	Kis Dávid	ksdvd04@gmail.com
nem hitéleti esküdtfelügyelő	Lamos Péter	semmi információnk róla

2011/2012

szenior	Laskoti Zoltán	laskoti.zoltan.mail@gmail.com
hitéleti esküdtfelügyelő	Pap Dorottya	tothdorottyatunde@gmail.com

2010/2010

szenior	Szabó Pál	blackrocestreet@gmail.com
hitéleti esküdtfelügyelő	Kovács Gergő	kovacsgergomail@gmail.com

PÁLFI KAROLINA

Szenior, 2022/2023

A nevem Pálfi Karolina, a Debreceni Református Hittudományi Egyetem V. éves teológia-lelkész szakos hallgatója vagyok. Bár Komádiból származom, diákéveim lassan tíz éve Debrecen városához kötnek. Ezek az évek meghatározóak voltak eddigi életem során, különösen is a teológus éveim. Az elmúlt öt évben a teológián nagyon sokat formálódtam, tanultam, és tapasztaltam.

Ha csak az elmúlt egy évemre, a 2022/23-as tanévre tekintek vissza, amikor is lehetőségem volt arra, hogy szeniori tisztséget töltsék be a Debreceni Református Hittudományi Egyetemen, ez a gondolat jut eszembe: diákvezetőként szolgálni az Urat, számomra egy új és különleges utakat megismerő szolgálat. Amit megtapasztaltam, hogy az előttünk álló kihívásokra, feladatokra igazán nem lehet felkészülni. Egy év alatt nagyon sok eseménnyel, váratlan helyzettel találjuk szembe magunkat, ahol diákvezető társaimmal együtt, egy csapatban kell helytállnunk, vagy épp megoldást találunk. Mindezek a lehetőségek építettek és tanítottak bennünket, s bizton állíthatom, hogy az itt szerzett ismeretek óriási segítséget nyújtanak majd az elkövetkezendő, előttünk álló „nagybetűs” életben.

Számomra a diákvezetőség ezt jelentette. Új lehetőség, barátságok és ami talán mindennél fontosabb az az egymás felé fordulás, az egymás felé nyitás. Ha együtt tudunk működni, tudunk jól kommunikálni, ha látjuk azt, hogy ki milyen területen erős és tudunk segíteni, segítséget elfogadni, ak-

kor egy jól működő csapat lehetünk. Öröm és büszkeség volt az, hogy minden feladatunkat együtt végeztük el hitéleti és világi szakos elnöktársaimmal, ez rengeteg erőt adott a mindennapokban, mert tudtam, hogy mindenféle szolgálatunkban számíthatunk egymásra. Ebben az évben központi mottómmá vált a békesség és az egység megteremtése, mert így lehet együtt, egy közösségben jól működni, és élni a mindennapjainkat a teológia falai között.

Semmiképp nem szeretném kihagyni azt, hogy milyen fontos szerepet töltöttek be az életemben a diáktársaim mindennapos támogatásai, figyelmességei. Sok mosolyt, biztatást kaptunk mindannyian, amelyek újra és újra megerősítették bennem kapcsolataink ápolásának fontosságát. Ott kell, hogy legyünk egymásnak, egymás mellett, mert így a nehézségekben támaszkodhatunk társunkra és így akár segíthetünk is a terhek hordozásában. Hálás vagyok Istennek, hogy ebben a közösségben mindezt megtapasztalhattam. Köszönöm a kedves szavakat, a figyelmességeket, a megerősítéseket, a beszélgetéseket, a közös programokat az együtt megélt boldog pillanatok. Az én szeniori évem egy ilyen új és különleges utakat megismerő szolgálat volt.

SZABÓ GERGŐ OTTÓ

Szenior-helyettes, 2022/2023

A nevem Szabó Gergő Ottó, a 2022/2023-as tanévben, mint Szenior-helyettes teljesítettem szolgálatot a Debreceni Református Hittudományi Egyetem Hallgatói Önkormányzatában. Anyaggyűlekeztem a Mándoki Református Egyházközség.

Általános iskolai tanulmányaimat a Mándoki Általános Művelődési Központban szereztem, majd innen utam igen kalandosan indult. Eredetileg a mai Krachtovil Károly katonai iskolában szerettem volna tanulni, azonban egy sportbaleset által ez nem valósult meg, hiszen magában hordozta azt a kockázatot, hogy teljesen tönkre megy a térdem. Így kerültem Kisvárdára a Szent László Katolikus Gimnázium, Szakgimnázium, Általános Iskola, Kollégium és Óvodába, ahol középiskolai tanulmányaimat Közgazdasági szakon folytattam. Az itt eltöltött négy év alatt jelentős hatással Killin-Szikszai Andrea tanárnő volt, aki által érdeklődésem a teológia felé fordult. A teológia mellett érdeklődéssel fordultam az angol-történelem tanárság felé, mivel kifejezetten élveztem mind az angolt, mind a történelmet. Végül a felvételi során a teológia mellett döntöttem és így kerültem 2018. nyarának végén Debrecenbe, ahol megkezdtem teológiai pályafutásom.

2018/2019-es tanév második szemeszterétől a Kollégiumi Bizottság (KOB) munkáját segítettem, és ezáltal megválasztásra kerültem, ahol aktívan segítettem a Diákság kollégiumi életét, valamint a Bizottság munkáját szolgálatom során. Tagja voltam a KOB-nak egészen a 2021/22-es tanév végéig.

A Hallgatói Önkormányzat munkájába 2021/2022-től vettem aktívan részt, mint az Ellenőrző Bizottság Elnöke. A munkám során igyekeztem segíteni gazdasági tanácsokkal, pénzügyi tanácsadással a bizottságok és az önkormányzat munkáját. Ellenőrzéseket folytattam mind az Elnökségi Vezetés, mind a Bizottságok részére, ezáltal pedig biztosítottam a munka zavartalanságát.

2022. májusára megválasztottak, mint a Diákság Szenior-helyettesét a hitéleti oldalról. Programom során nem voltak nagy terveim, hanem faékegyszerűséggel a következőt fogalmaztam meg: „Mindenben a diákságot szeretném szolgálni, és a Szenior és az Elnökség munkáját szeretném segíteni. Amivel tudok segítek és igyekszem a legjobb belátásom szerint tenni ezt Isten vezetését kérve.”

A szolgálatom során nagyon sok hegyet és völgyet megéltünk a hölgyekkel, azonban mindenben hálás vagyok a három kolleganőmnek, név szerint Pálfi Karolina szenior kisasszonynak, Nagy Zsuzsanna esküdtfelügyelő kisasszonynak és Karcza Rebeka esküdtfelügyelő-helyettes kisasszonynak.

A hölgyekkel való közös munka nézőpontom szerint zseniális és gördülékeny volt. Nagyon hamar megtaláltam a közös hangot velük. Leginkább Karolinát ismertem, mint évfolyamtársamat, és Zsuzsit, mint Ellenőrző bizottsági tagomat. A munka nemcsak kollegiálisan hozott össze bennünket, hanem bátran merem kijelenteni, hogy baráti társasággá, egyfajta családdá kovácsolt bennünket. Az itt szerzett tapasztalatokat és élményeket nem felejttem el és úgy érzem további pályafutásom során is tudom kamatoztatni. Bátran merem továbbá kijelenteni, hogy hatalmas szükség volt kölcsönösen a hitéleti és tanítói oldalról egymás támogatására, amely úgy érzem megvalósult. Több olyan program a világi elnökség segítségével és támogatása nélkül nem valósulhatott volna meg, ahogyan mi is támogatásukban részt vettünk. Úgy gondolom, hogy ez a fajta balansz nemcsak stabilizálta, hanem előre segítette a Diákság életét.

Hálás szívvel köszönök mindent az Elnökségnek, az Önkormányzatnak és az egyetemnek és Istennek, hogy lehetőséget adott erre a szolgálatra és a fejlődésre. Hiszem és vallom, hogy minden történés része Isten tervének, mint ahogyan ez az év is minden örömeivel, boldogságával és minden szomorúságával, bánatával. Egyedül övé legyen a dicsőség érte!

NAGY ZSUZSANNA

Esküdtfelügyelő, 2022/2023

Nagy Zsuzsanna vagyok, a Debreceni Református Hittudományi Egyetem harmadéves tanító szakos hallgatója.

A Debreceni Református Kollégium Dóczy Gimnáziumában töltöttem el hat nagyon szép és tartalmas esztendőt, majd 2020-ban itt tettem érettségim. A Dóczy Gimnázium a tanulmányok mellett olyan többletet is adott számomra, hogy nem volt kérdés, a Debreceni Református Hittudományi Egyetemen szeretném tovább folytatni tanulmányaimat.

A tanítói hivatás közel áll a szívemhez, mindig is a pedagógusi pályán képzeltem el az életemet. Az eddig tanultakat a Debreceni Forgórózsa Táncegyüttesben kamatoztatom, ahol én magam több mint 17 éve táncolok, és négy éve az óvodás csoportot vezetem.

Az idej, tehát a 2022/23-as tanévben én töltöttem be az Esküdtfelügyelői tisztséget. Elnöktársaimmal hivatalunk átvételekor megfogadtuk, hogy alázattal és szeretettel fordulunk diáktársaink felé. Rengeteg élménnyel és tapasztalattal lettem gazdagabb, melyet mindenképpen hasznosítani fogok a jövőben. Ha visszagondolok az elmúlt évre, sok boldog emlékkép van előttem, melyek nem válóulhattak volna meg az elnöktársak szorgalmas és kitartó munkája nélkül. Már gimnáziumi éveim alatt is tagja voltam a Diákönkormányzat Elnökségének, így nagy örömmel és hálával töltöttem el,

amikor diáktársaim itt is bizalmat szavaztak nekem. A hitéleti elnökséggel együttműködve közösen szerveztünk a tanévben minden programot, a négy ember teljes mértékben kiegészítette egymást. Mindenki megtalálta a maga feladatkörét, amiben ki tudott teljesedni, így a munkamegosztás is megvolt közöttünk. Azt gondolom, hogy ez a harmónia, ami közöttünk volt, a diákoknak is adott egy lendületet, ugyanis sikerült közelebb hozni intézményünk két szakjának hallgatóit -a teológus és a tanító szakos hallgatókat- egymáshoz.

Az idei év munkája egy olyan áldásos szolgálat volt, melyben én magam is sokat tanultam, és új emberekkel ismerkedtem meg, akikért nagyon hálás vagyok. Örömmel töltöttem be az Esküdtfelügyelői tisztséget, és csak ajánlani tudom mindenkinek, aki tanulmányai mellett a közösségépítésben és a programszervezésben is elhivatott és szorgalmas.

KARCZA REBEKA

Esküdtfelügyelő-helyettes, 2022/2023

Karcza Rebekának hívnak, jelenleg a Debreceni Református Hittudományi Egyetem II. éves tanító szakos hallgatója vagyok.

Az általános iskolai éveimet a Debreceni Református Kollégium Általános Iskolájában töltöttem. Tanulmányaimat a Debreceni Református Kollégium Gimnáziumában folytattam, ahol 2021-ben érettségiztem. Érettségi után felvételt nyertem a Debreceni Református Hittudományi Egyetem tanító szakára. A pedagógus pálya mindig is vonzó volt számomra, különösen azért, mert fontosnak tartom, hogy az alapműveltség elsajátítása mellett a tanulók megismerkedjenek a keresztyén hittel és értékrenddel.

Nem áll messze tőlem a csapatépítő, közösség-szervező programok megszervezése sem. Hiszem, hogy az ilyen jellegű programokkal hatással tudunk lenni a környezetünkre. Ezért is próbálok az egyetem közösségi életében aktívan részt venni. Első éves koromban évfolyamképviselőként tevékenykedtem, így lehetőségem nyílt arra, hogy megismerkedjek a Hallgatói Önkormányzat működésével, tevékenységeivel.

Jelenleg pedig, a 2022/23-as tanévben, mint esküdtfelügyelő-helyettes tevékenykedem, az Elnökségi Tanácsában. Elnöktársaimmal alázattal és bátorsággal kezdünk neki a ránk bízott szolgál-

latnak. Sok tapasztalattal lettem gazdagabb, amely véleményem szerint a jövőbeni munkámnak is előnyére válik. Örömteli időszak volt ez számomra, ugyanakkor rengeteg dolgot tanulhattam, munkatársaimmal karöltve. Munkatársaim mindenben a segítségemre voltak, jóban és nehezebb feladatokban egyaránt. Kölcsönösen kiegészítve egymást és együttműködve a hitéleti szakos vezetőikkel, számos új feladatban és áldásos szolgálatban vehettem részt. Mindeközben nagyon szoros bizalmi kapcsolat alakult ki köztük. Ezek alapján a tapasztalatok alapján, boldog szívvel vallom a következőket: „Hitéleti elnökség nélkül nincs világi elnökség és világi elnökség nélkül nincs hitéleti elnökség”. Azaz, úgy gondolom, hogy csak együttműködve, mindenben egy akaraton és egy hitvallást képviselve tudunk minél többet tenni az egyetem diákságáért és egyetemünk hírnevének öregbítéséért.

Hiszem és vallom, hogy az Isten kegyelmével és segítségével tudom én magam és tudja a diákság vezetősége helyesen végezni a rábízott munkát. Én minden dolgomban az Ő segítségét kérem. SDG!

PETKES PIROSKA

Senior, 2021/2022

„Öreg halász vitt át csónakján egy fiatalembert. Az egyik evezőre ez volt írva: „imádkozzál!”, a másikkra „dolgozzál!”. Az ifjú gúnyosan mondta: „Ósdi ember kend, bátyám! Minek az imádság annak, aki dolgozik?”... Az öreg nem szólt semmit: csak eleresztette azt az evezőt, amelyiken az „imádkozzál” volt írva, s a másikkal evezett. Evezett, evezett... de csak egyhelyben forogtak, nem jutottak előre. A fiatalember ekkor látta be, hogy a „munka” evezője mellett szükség van a másikkra is: az imádságéra.” – kezdtem így 2021. szeptemberében a szeniori köszöntőt a tanévnyitón. Álljunk csak meg! Hogy jutottunk el ideáig?

Mindig is olyan voltam, aki aktívan részt veszek programok kitalálásában, aki szívesen áldoz egy közösségért, aki szeret különféle vezetőképzőkre járni. Már első évfolyamos koromtól évfolyamképviselő voltam a Hallgatói Önkormányzat gyűlésein. Az első két évben a Kulturális és Sport Bizottság, majd a Hitéleti Bizottság tagja lehettem. S ekkoriban a Magyar Cserkészszövetség IX. Észak-Alföldi Cserkészkerület elnökségének voltam a tagja és az egyik őrsvezető vezetőképzésnek kiképzője.

Sosem gondoltam elsőben, hogy én a Hitéleti Bizottság elnöke leszek egyszer. Mint cserkészvezető sokat tanultam programszervezésről, hitről, közösségről, hazaszeretetről, és olyan ismereteket szereztem (és szerzek folyamatosan) különböző vezetőképzések során, amiket kölcsönösen tudtam hasznosítani, és át tudtam emelni a Hallgatói Önkormányzat életébe, adott szerepkörbe, profiljá-

nak megfelelően! A kihívásokat mindig szívesen fogadom, és szeretem is azokat. Hitéleti Bizottság elnökeként, a 2020/2021-es tanévben is akadt bőven „cselelnds”. Abban az évben a Diakóniai Bizottság beolvadt a Hitéleti Bizottságba; karantén után és előtt voltunk; a nagy járvány kellős közepét éltük, amit nem tudtunk; bagolytábor helyett bagolynap stb. Sokszor kellett gyorsan problémát megoldani együtt az elnökséggel. Rajtam kívül kilenc állandó tag volt, minden évfolyamból egy fiú és egy lány, leszámítva az első évfolyamot, ahol második félévtől kapcsolódtak be. Fontosnak tartottam, hogy minden évfolyammal legyen valamiféle kontakt. A HÖK képviselőikön felül ez megint csak egy másik közösség, akik más dolgokra figyeltek oda az évfolyamon belül, illetve így, hogy a Diakóniai Bizottsággal összeolvadt, több feladat lett. A csapat minden hónapban fixen találkozott, ahol a megbeszélések lényegi részét (mit, mikor, hol, ki mit vállalt) jegyzőkönyvbe rögzítettük, amit aztán kiküldtem emlékeztetőként. Hitéleti és Diakóniai Bizottsági elnökként szerettem volna egy olyan programot, ahol közösségileg és egyénileg is a diákok megélhetik a hitéletüket. Így megalakult a Siloám bibliaóra-szerűség. Ez egy olyan alkalom, ahol vannak mélységek és vidám magasságok. Ahol ott vagyunk mi, és ott van Ő, lelki feltöltődés Istennel. A helyzet miatt, csak a kollégiumban, kollégistáknak (nem jöhetett be külsős) tudott megvalósulni. Miután haza kellett ismét költözzünk, akkor sem állt le, hanem a körülményeken felülemelkedve, online találkoztunk hétről-hétre. A feloldások után, júniusban pedig a zárásként, személyes Siloám-pikniket szerveztünk a Kálvin téri Fűvészkerthben. A Siloám volt önmaga teljességében a legkiemelkedőbb élmény és emlék számomra.

Nem volt sokáig jelentkező a szeniori pozícióra, a 2021/2022-es tanévre. Többen megkerestek, de mindig az volt a válaszom, hogy „de lányként elfogadnának?”. Igen, mert én nem tudtam arról, hogy addig lett volna példa erre – mai napig nem tudom az igazságot: elsőként tölthettem be a tisztséget vagy sem? Nem számít már, de megtiszteltetés volt, hogy megválasztottak! Akárcsak „hitbiz” elnökként, szeniorként is volt egy programom: „Tekintet nélkül arra, hogy másoknak tetszik vagy nem, tekintet nélkül arra, hogy látják-e vagy nem, tekintet nélkül arra, hogy lesz-e sikere vagy nem, tedd a jót! Tégy minden jót, amit megtehetsz, ott, ahol vagy, úgy, ahogy teheted, akkorát, amekkorát tehetsz, de mindig, szüntelen ez legyen a programod!” (Sík Sándor) Nem volt könnyű dolgunk! Hosszú-hosszú otthonlét után kellett visszaállni a normális kerékvágásba, ami nehéz volt. A korábban megszokott dolgok elavultak, elfelejtődtek, nem mertük, nem tudtuk mi vár ránk, hogyan kell tervezni. De mi igyekeztünk!

Ismeri mindenki az "elképzelés vs. valóság" típusú videókat és képeket az interneten? Elképzelésem: mindenki szeret, elfogad és támogat. Valóság: az ember igen kritikus lény. Elképzelésem: a diákok között jelen lenni, meghallani mire van szükségük, és úgy programokat szervezni. Valóság: millió adminisztratív munka, megtanulni mindent is mi hol van, mit hogy kell, minek mi a menete, mindezt a HÖK irodában. Elképzelésem: heti 10 munkaóra, mint a szerződésben. Valóság: napi 48 munkaóra. Elképzelés: ami működött „kicsiben”, a hitbizben, miért ne működhetne „nagyban”? Valóság: az elképzeléseink a fejünkben születnek és sokszor nem azt és nem úgy sikerül megvalósítani!

Azt gondolom, nem könnyű szeniornak lenni: tanulmányok és vizsgák mellett vezetni egy diákságot, a diplomáciai egyensúlyt megteremteni az egyetemi vezetés és a diákság között. Nagyon komoly tisztség ez a diákságért! Amit sokan rosszul látnak, de nagyon sokan nagyon jól! Hálás vagyok a támogatókért, s ilyenkor mindig vannak, akikről tudjuk, s akikről nem! Hálás vagyok az imádságos szívű társakért! Személy szerint amire elhívást érzek, ahol szolgálok, azt szívvel-lélekkel csinálom, sok munkaórát beletéve a szabadidőmből is – ami nem feltétlen kifizetődő. :))) Lányként érződött, hogy vannak féltékeny emberek. Persze utólag mindig nagyon okos az ember, hogy mit hogy kellett volna, kinek mit kellett volna mondani. De ezért nagyon fontosnak találnám, hogy a diákságnak legyen lehetősége egyetemen belül is (!) konfliktuskezelés, önismereti, vezetési alapismereti tréningekre! Fontos, hogy fejlesszük önmagunkat, ne várjuk a sültgalambot!

A közösségben (diákságért, főképp fiatalokért) végzett szolgálat mindig a szívem csücske. A Zsinati Ifjúsági Irodával, akiktől nagyon sok támogatást kaptunk, a többi teológia diákvezetőségével – korábbi ismeretségek – különösen is jó kapcsolatunk volt. Apró, de kedves emlék, hogy postai úton (nem elektronikusan) leveleztünk a kolozsvári „munkatársakkal”.

A „helyi” munkaközösségünkben eleinte imádsággal indítottuk a hetet: imádkozva és dolgozva! Ez a sok teendő mellett kezdett kikopni, így érződött, hogy a gonosz is csúszik be a tökéletesnek vélt emberi és munkatársi kapcsolatokba. Felemeltük az „imádság” evezőjét, amivel nagy hibát követtünk el! Pedig az elnökségi tanács igei mottója is ez volt a tanévre: „Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt...” (Fil 4, 6)

Nagyon jó volt megtapasztalni végig, mind a két tisztségben, hogy az Isten az emberi tényezők ellenére is áldást ad. Imádkozzál és dolgozzál! Ez a kettő csak együtt tud és fog működni!

TANÁSZI ÁBEL

Esküdtfelügyelő, 2021/2022

A virtuális vezetés tanéve

Középiskolában igyekeztem kivenni részem a diákélet mozgalmas és sokszor nem könnyű, de hálás szervezéséből, mozgatásából. Lelkes kis bagolyként tanulmányaim megkezdésekor már elkezdtem figyelni a diákvezetők munkáját, próbáltam innen-onnan érdeklődni, hogy ők mit is csinálnak, és ki lehet a diákság legfőbb képviselője. Aztán telt-múlt az idő és elkövetkezett 2019-2020-as tanév áprilisa, amikor meghoztam a döntést, hogy szeretnék elindulni az esküdtfelügyelői posztért, melyre társaim alkalmasnak találtak, így a következő tanévben elkezdhettem a rám bízott feladatok végzését.

Izgatottan, tanácstalanul és kérdésekkel tele indultam neki az új feladatnak. Az elején, amikor bizonytalan voltam, elakadtam, tudtam, hogy az előző évek diákvezetőire mindig számíthatok. Lázasan vettem bele magam a különböző programok szervezésébe, előkészítésébe és az iroda rendbe rakásába 2020 augusztusában. Sajnos lelkesedésünk hamar alábbhagyott, mikor megtudtuk, hogy a kialakult vírushelyzetnek köszönhetően nem szervezhetünk külső helyszínen többnapos ottalvós Bagolytábort. Ekkor sem hagyott el Isten szeretete és vezetése, mert lehetőség nyílt egy napot megtartani helyben, Debrecenben.

Itt már sejthető volt, hogy nem lesz könnyű évünk, hiszen mindennapjainkat beárnyékolta a járványhelyzet szürkesége és bizonytalansága. Aztán jött november, ami teljesen átírta az egyetem történetét, mivel hazaküldtek mindenkit online oktatásra. Ekkor gyorsan nekünk, diákvezetőknek, is át kellett állnunk és be kellett rendezkednünk az internet adta virtuális irodában.

Sajnos sok nehézség volt ebben az időben, de Istennek hála mindet át tudtunk vészelni, és megtanultunk távolról együtt, kooperatívan dolgozni. Itt bebizonyosodott, hogy semmi sem lehetetlen, a HÖK így is tud működni. Gyűlések, megbeszélések, Szenátusülés, diákprogramok, minden közös találkozás átkerül az olykor egyáltalán nem gondtalan virtuális terek valamelyikébe.

Alkalmanként voltak olyan feladatok, amelyeket nem lehetett otthonról, a rögtönzött irodámból megoldani, így havonta néhány alkalommal be kellett járni az egyetemre, és személyesen intézni az ügyeket. Az egyik ilyen, amit fontosnak tartok, az az új egyetemi pulóver kiadása. Nagy sikere volt, így több mint száz darabot készítettünk el egy debreceni hímzőcsoporttal és adtuk át a boldog hallgatók számára.

Észre se vettem és már újra a tavasz illata csapta meg az orrom, amely nem csak a jó idő jöttét, hanem a diákvezető választását is magával hozta. Ismét döntést kellett hoznom, mely nem volt egyszerű, hiszen mérlegelnem kellett, hogy a negyedéves gyakorlatok, szakdolgozat írása mellett foga-e tudni koncentrálni a diákvezetés feladataira. A Fennvalóval és társaimmal való egyeztetés után arra az elhatározásra jutottam, hogy indulok a korábban betöltött pozícióra. Ennek a döntésnek az egyik meghatározója az volt, hogy az online létben nem tudtam kibontakozni, a személyes jelenlét kimaradt, hiányzott.

Az ember minden év végén egy számadást készít magának, hogy mit is vitt véghez az adott időszak alatt. A Hallgatói Önkormányzatnak egyik feladata a programok szervezése, de emellett az egyik legfőbb a diákok képviselete, segítése, támogatása. Akkor, 2021 júniusában sem gondoltam másképp, mint most, hogy sikeresen megvalósítottuk azokat a programokat, amit az online helyzetből ki tudtunk hozni: Csendesnapot szerveztünk, beszélgetéseket tartottunk, összegyűltünk virtuális játékestre és az adminisztrációs feladatainkat végrehajtottuk.

„Itt van az ősz, itt van újra...”

Kicsit szokatlan volt a környezet, hiszen nem sok időt tölthettem korábban az irodában. Frissen, kipihenten, a régi ötletek és tervek újragondolásával foglaltam el az esküdtfelügyelői tisztséget. A szeniori és a szenior-helyettesi székekben új arcokat köszönhettem, akik bizalommal fordultak felém, hiszen számomra, „régimotorosként” nem volt ismeretlen a terep, már jártas voltam az egyes feladatokban.

Az új csapattal hamar összeszoktunk és a tanév első nagy feladatait – telkibányai Bagolytábor, Csendesnap – zökkenőmentesen és sikeresen tudhattuk a hátunk mögött. Már a kezdő hajrá után tudtam, hogy ez az év más lesz. Más is lett.

Ebben a tanévben két diáktársam is segítette munkámat esküdtfelügyelő-helyettesként, mivel az első félévben személyi változás történt.

Mozgalmas napokat töltöttünk az irodában. Azon dolgoztunk a HÖK állandó bizottságaival, hogy a hallgatók igényeit igyekezzünk kielégíteni, bár ez sosem volt egyszerű. Onnantól, hogy minden teljesen személyes jelenléttel működött, semmi sem volt könnyű. De meg kell jegyeznem, ez volt benne a szép és a kihívás. Szerveztünk többek között Retro esetet, egyetemi közös vacsorát a díszudvaron.

A tanító szakos hallgatók kezdeményezésére sikeresen elindítottunk egy egyetemi néptáncscsoportot. A lelkes kis csapat néhány fővel, heti rendszerességgel gyűlt össze és egy-egy tájegység táncait sajátította el.

Visszagondolva az egyik legnehezebb és egyben legsikeresebb feladatnak azt tartom, amikor valamilyen alkalomra diákokat kellett összegyűjteni pakolni, tógázni, szolgálni. Mikor sikerült a kért létszámot összegyűjteni, mindig megkönnyebbültem, hogy rendesek a diáktársaim és vevők az kapott feladatok elvégzésére.

A vezetés nem könnyű feladat. Ez be is bizonyosodott, mivel egy nap sem volt ugyanolyan, mint az előtte lévő. Új problémák, új feladatok, új kihívások jöttek.

Visszatekintésem megírásakor felmerült bennem a következő kérdés: „Most másképp csinálnám, mint akkor?” Egyszerű a válaszom: nem! Nem véletlenül történtek úgy a dolgok, ahogyan. A jó dolgokért hálás vagyok, a rossz dolgokból pedig tanultam.

Nem gondoltam volna, hogy az esküdtfelügyelői tisztség így fog hatni az életemre. A diákvezetőként eltöltött két év alatt megismertem önmagam. Rejtett képességeim kerültek felszínre, megtanultam a kudarcot kezelni. Gyermekkorom óta meghatározó szerepe volt életemnek a közösség. Így nagy öröm számomra, hogy részese lehettem az egyetemi diákéletnek. Megtapasztalhattam, megtanultam, hogyan lehet egy közösséget vezetni, képviselni, értük dolgozni.

Fontosnak tartom, a köszönetnyilvánítást is, hiszen a fent leírtakat nem egyedül vittem véghez. Köszönettel tartozom a 2020/2021-es és a 2021/2022-es tanévben diákvezető tisztséget betöltő társaimnak, hallgatótársaimnak és mindazoknak, akik segítettek munkámat és azzá formálták, akivé lettem!

ZÁGONYI MARKÓ TAMÁS

Szenior, 2020/2021

A feladatot, amit magamra vállaltam – jelen esetben, hogy beszámoljak a Szenior-i időszak alatt szerzett tapasztalatokról – szükséges a kezdetektől nézni. A Debreceni Református Hittudományi Egyetemen az a tapasztalat – nagyon helyesen – hogy nem csak úgy valakit kineveznek a tisztségre, hanem a Szeniorrá válás az egy folyamat. A lépcsőről lépcsőre történő lépkedés az én életemben sem maradt ki. 2016-ban nagy ambíciókkal léptem át az egyetem küszöbét és kezdtem meg tanulmányaimat. Ezt az ambíciót fűtötte a Debreceni Református Kollégium Gimnáziumának a Diákönkormányzat vezetésében szerzett tapasztalataim. Így először, mint az évfolyam képviselője kerültem a Hallgatói Önkormányzat életébe, majd két éven át a választási bizottság tagja is voltam, és 2019-ben ért az a megtiszteltetés, hogy a Külügyi- és Tanulmányi Bizottság elnökévé választottak. Eddig inkább, mint egy segítő tekintettem magamra, aki egy bizottság életében feladatokat vállal. De ez volt az a pont, amikor tudatosítottam, hogy innentől egy bizottságot fenn kell tartani, abba munkatársakat kell toborozni, eredményeket kell elérni és a csapatmunkát koordinálni kell. Vagyis felelősséget kell vállalni. Rengeteget tudnék áradozni erről az évről, hisz nagyszerű munkatársakat kaptam, rendkívül jó volt összedolgozni az akkori vezetőséggel, terveinket támogatta az intézmény vezetése is, de talán a legszebb és legmaradandóbb része ennek az időszaknak mégis csak az, hogy ebben a csapatban hozta elém az Úristen életem párját, amiért nem tudok elég hálás lenni. A szervezésben és koordinációban nagyon sok tapasztalatot tudtam szerezni, s ennek eredménye volt, hogy ekkor szerveztünk meg először egy 3 napos külügyi találkozót, melyre határon belülről és

határon túlról is jelentkeztek a hallgatói önkormányzatok képviselői, így saját szervezésben, saját költségvetésből sikerült egy országosnak ígérkező programot elindítani. Minden rendben lett volna, ha nem egy héttel a program előtt jelentik be a COVID miatti lezárásokat. Így a 2020-ra tervezett külügyi találkozó sajnos nem valósulhatott meg, de a tervezés, előmunkák mind olyan tapasztalatot adtak, amelyeket azóta is hasznosítok. Ahogy már említettem a Szeniorrá válás egy folyamat, ezért az én esetemben is a 4 év alatti tevékenységek alapozták meg azt, hogy végül a 2020/21-es tanévre a diákság megválasztott a Hallgatói Önkormányzat élére. Winston Churchill óta tudjuk, hogy aki nem tervez, az a bukást tervezi meg. Különösen fontos volt ez a látásmód, ugyanis a teljes Szenior-i mandátum alatt a COVID árnyékában kellett dolgozni. Mindig egy lépéssel előre kellett gondolkodni, világos célokat kellett kitűzni, mindig A / B tervet kellett felállítani, s mindent úgy szervezni, hogy offline és online térben is megvalósítható legyen. Ez volt az emberi oldal. Ugyanakkor a növekedést mindig az Isten adja. Ez volt az egyik legnagyobb tapasztalásom a munka során, hogy

annak érdekében, hogy egy közösség növekedjen, virágozzon és fejlődjön nagyon sok mindent lehet tenni emberi oldalról – és kell is tenni, mert a Lélek a maga szolgálatába tudja állítani az ember terveit. Mert ahogy Michael Herbst is mondja, a Lélek minden módszer és eszköz alkalmazásában partnerré tud válni, mindaddig, amíg ezen módszerek és eszközök nem válnak öntörvényűvé és nem zárják ki eleve ezt a partnerséget. A Lélek és az ember munkája egyfajta kölcsönösségben kell, hogy végbe menjen. Ezért a célért rengeteget imádkoztunk a tanév során, hogy a szervezéseink, a programjaink ne önállósítsák magukat és ne csak az emberi élvezet színterén mozogjanak, hanem a mi és a Lélek munkája kölcsönösségben legyen. A 2020/21-es évben a terveink elméletben mindig megvoltak, s a gyakorlatba való átütetésük, sokszor a rögtönzött megoldások mind-mind olyan élményeket és tapasztalatokat adtak, amiért életem végéig hálás leszek. A teljesség igénye nélkül: legáció újragondolása a COVID miatt, új munkacsoport felállítása, alapszabály módosítás, külső tréner által a bizottságok munkájának fejlesztése, a kieső pénzügyi források biztosítása, mentorprogram stb. Ezekben az élethelyzetekben és csapatmunkában csak fejlődni tudtam és beépült sok hasznos szokás az életembe: pontosság, felelősségvállalás, rendszeresség, nyomomonkövethetőség, nyílt kommunikáció és még számtalan dolog, amit mai napig a mindennapokban kamatoztatni tudok.

Sokszor megkérdeztek már a diákvezetői évről, annak szépségeiről és nehézségeiről, de mindig ugyanazt a választ tudtam adni és most is ezt teszem. Gondolataimat zárva mi az, ami az éves munka értékeléséhez illő lenne? Hadd idézzek Wass Albert egyik írásából: „Télen a kőrísa számvetést készített magáról. Megmérte a földet, amit a gyökereivel átölelve tartott. Megmérte magát, hogy az évek hosszú sorain át mit gyűjtött évgyűrűi közé, mennyi vihart és mennyi fagyos éjszakát, mennyi napsugarat és mennyi madárdalt és mennyi virágillatot. És végül megmérte feje fölött a magasságos eget, kereken, amit csak képes volt belátni, s ami örökké mozdulatlanul örködött fölötté, mint egy gazdag, jóságos apa.” Visszagondolva a tanév kezdetére és mindazokra az eseményekre, amelyek ebben az egy évben történtek, az idézet hangulatánál maradva elmondhatom: a vihar mellett, amiből jócskán jutott, azért napsütésre is futotta, és a fagyos éjszakákat meleg nappalok váltották. Mindezekért valóban egyedül Istené a dicsőség!

NAGY BETTINA TÜNDE

Szenior-helyettes, 2020/2021

Munkatársból barát – kincses emberek a diákvezetői út során

Egy jó munkaközösségben szárnyakat kapsz. Ha olyan emberekkel végzed azt a munkát, amire érzed, hogy az Isten hívott el, akik szintén szívvel-lélekkel végzik azt, akkor jöjjön bármilyen nem várt esemény vagy akadály, így-vagy úgy meg fog oldódni.

Kissé szkeptikus énem nem gondolta volna 2019 januárjában, hogy ez megtörténhet velem is. Sok küzdelem és nem-szeretem dolgok ütötték fel a fejüket másodév közepén, amikor már elmúlt a rózsaszín köd, és az embereket is megismertem annyira, hogy kiderüljön: nem szentek járnak a teológiára. Abban a tanévben hitéleti bizottsági tag voltam, és azt tapasztaltam, hogy a programszervezés során folyamatos falakba ütközünk. Ez volt az oka, hogy meg sem fordult a fejemben, hogy a jövőben bármikor is betöltsem az elnöki pozíciót. Azonban az Isten másként látta jónak, és annyira éreztem erre az elhívást, hogy bármennyire is tiltakoztam, muszáj volt megpróbálnom. Így választottak meg a bizottság elnökének a 2019/2020-as tanévre, és ekkor alakult ki a paritás elve alapján a négy főből álló elnökség: szenior, szenior-helyettes, esküdtfelügyelő és esküdtfelügyelő-helyettes. Egy remek diákvezetői csapatot választott meg ekkor a diákság, akikért mai napig hálás vagyok.

Azt hittem, sok szervezői tapasztalatot szereztem már akkorra, és a csapatmunka sem volt idegen számomra, mégis nagyon sokat formálódtam közben. Rengeteget tanultam önmagamról, másokról, szolgálatról és munkáról, és ez az év erősített meg abban is, hogy az, aki valamilyen pozíciót vállal, óvakodjon attól, hogy egy jó barátal együtt induljon. Sok év tapasztalata mutatja, hogy milyen hatalmas veszélyt jelenthet ez a közös munka egy barátság életében, amikor a munka és magánélet közötti határvonalak összemosódnak, vagy teljesen el is tűnnek. És persze mindig lehet jobban csinálni, a félreértéseket tisztázni, a konfliktusokat elsimítani, és törekedni arra, hogy jól működjön a közös munka, azonban ez nem változtat azon, hogy komoly teher egy barátság számára a munkatársi létforma. Ekkor tapasztaltam meg azt is, hogy munkatársakból is lehetnek nagyon jó barátok, akik a mandátum lejárta után is kísérik az embert.

Nagyon eseménydús és áldásokban gazdag évünk volt egészen addig, amíg 2020. március 12-én hazaküldtek mindenkit a korona-vírus járvány miatt. Megviselte az egész közösséget, viszont a kapcsolatok újraértelmezése által nagyon sok tanulságot levonhattunk közben.

Ekkor keresett fel későbbi munkatársam, hogy a következő tanévre induljunk el a diákvezetői pozíciókért: ő, mint szenior, és én, mint szenior-helyettes. Nem voltunk barátok, személyiségileg is elég különbözőek voltunk, de összekötött minket a diákságért tenni akaró vágy, és ez elég volt ahhoz, hogy a ránk bízott feladatokat a tőlünk telhető legjobban el tudjuk végezni. Egy-egy ilyen feladatnak kulcskérdése az, hogy megvan-e a kölcsönös tisztelet és bizalom: az elnökség munkavégzése fényévekkel jobb, ha egy olyan irodában történik, ahol a munkatársak tudják egymást segíteni, és mind arra törekednek, hogy legjobban tudásuk szerint a maximumot hozzák ki a feladatokból. Bár sajnos csak november elejéig tehetjük ezt meg „házon belül”, az online időszakban is igyekeztünk a diákság életét színesebbé tenni.

Egy jó barátom érdekes megállapítással indított el a betöltött pozíciókra: aki ilyen feladatot vállal, ne csodálkozzon, ha mások bántani fogják (nem egészen így hangzik az idézet, de az eredeti verzió nem tűr nyomdafestéket :)). Valóban, a diákvezetői pozíció – legyen az egy bizottsági elnöki feladat vagy épp a szenior-helyetesség – megmutatja az emberek valódi arcát, és hirtelen olyanok is kedvesebbek lesznek, akik addig észre sem vettek, és azoktól kapja az ember a legnagyobb pofonokat, akiktől egyáltalán nem számítana rá. Ugyanakkor semmi máshoz nem fogható áldásokat adhat, ha az ember keresi és nyitott rá: munkatársakból barátok, tanárokból útkészítők lehetnek. Lehetőség nyílnak újat alkotni és látni azok megvalósulását. Gyönyörködni lehet abban, ahogy egy-egy feladathoz felnőnek olyan emberek, akikről sosem hittük volna, mégis különös kegyelem, hogy megvolt a bátorság ahhoz, hogy teret engedjünk és lépjünk. Öröm látni, ahogy megfelelő emberek kerülnek a megfelelő helyre, és ahogy Isten a kevesünket is meg tudja sokasítani.

Hatalmas utazás, izgalmas formálódás, sok csalódás, de annál is több hálaadásra való ok jellemezte az én diákvezetői éveimet. Az akkor tanultakat máig hordozom és kamatoztatom a mindennapi szolgálatok során, és az egyik legfontosabb dolog, amit ez idő alatt megtanultam: *mindent vizsgáljatok meg: a jót tartsátok meg, 22a gonosz minden fajtájától tartózkodjatok!* (1Thessz 5,21–22). A másik pedig az, hogy az utánpótlásról jó, ha az ember elkezd gondoskodni még tegnap. :)

TÓTH-GYÓLLAI DÁNIEL

Szenior, 2019/2020

Melyek azok a kompetenciák, amelyek egy ifjú lelkipásztor, tanító, hitoktató vagy kántor szolgálatba állását leginkább meghatározzák? Milyen tudás, készségek, képességek, attitűddé formálódott szokások azok, amelyeket, ha elsajátít könnyebben megküzd majd a mélyvízzel, képes lesz a kihívásokban megtalálni a tanulnivalót, s nem ég ki az első 3–4 évnyi odaadó munkában? Amikor e hivatásokról beszélünk, azt szoktuk mondani: akik ilyen munkának szentelik az életüket, a legfontosabb, hogy az emberi kapcsolatokban megmutatkozó kompetenciákban legyenek a legjobbak, hiszen, amint mondjuk: „ők emberekkel fognak foglalkozni!”

De hisz’ mind emberekkel foglalkozunk, mindannyiunk élete attól egész, ha képesek vagyunk a körülöttünk lévő világhoz, s benne különösen is embertársainkhoz egyre jobban, tisztábban kapcsolódni. Ilyen értelemben a hitoktató, a tanító, vagy a lelkipásztor kompetenciái nem is annyira térnek el más hivatásúak kompetenciáitól, sőt úgy általában nem térnek el a más keresztyén emberek számára létszükségletnek mondhatóaktól. Nekünk is emberré kell nőnünk, s ez nem teszi kisebb feladatunkat.

Az én felnőtté/emberré-válásomban meghatározó szerepet játszott a teológia falain belül töltött utolsó év, a 2019/20-as tanév, amikor Gotával, Ádámmal és Janival négyen belevágtunk a HÖK vezetésébe. Már az első hetekben nagyon sokat tanultunk egymásról és magunkról. A határidős feladat

sürgető ereje felgyorsította az első lépéseket: rögtön meg kellett látnunk, ki milyen típusú feladatokban találja meg jobban a helyét, ki milyen teherbírású, hogyan kommunikáljunk egymással, hogy ne hogy duplán csináljunk meg egyes dolgokat, másokat pedig esetleg kihagyjunk. Máris emberekkel foglalkoztunk, de ezt a foglalkozást magunkon és a legszűkebb munkatársi közösségen kezdtük. Ebből a stabil magból lehetett aztán elindulni kifelé, eljutni például a tábor megvalósításáig, vagy a Csendes Napokon a lelki együttlét megéléséig. Itt már azt próbáltgattuk: mi mit tudunk tenni azért, hogy mások is úgy tudjanak kapcsolódni egymáshoz és hozzánk, ahogyan mi ezt már nyár közepe óta gyakoroljuk négyen, hatan, nyolcan s egyre többen. Persze nagyon sokat hibáztunk, rosszul mértünk fel szerepeket, célokat, erőviszonyokat, nem láttuk meg a másik vagy saját

korlátainkat. De ez mind a tanulás és az emberi kompetenciák gyűjtésének módja volt. Természetesen mi ezt sem tudtuk, csak csináltuk, mert csinálni akartuk, jól szeretnénk volna csinálni. S ez a lelkesedés – egymás motiválása, a körénk gyűlő támogató munkatársak megerősítései által – tovább élhetett bennünk. Furcsa, de ezt a folyamatot még a Covid-19 járvány kitörése sem tudta megtörni. Akkorra már természetesnek tűnt, hogy az egész egyetemi közösséget érintő nehéz helyzetben mi is kivegyük a magunk részét a segítségadásból.

Ez az év nem csak azért volt olyan értékes számomra a lelkipásztorrá válásom szempontjából, mert olyan rendkívül hasznos kompetenciákat kezdtem el építeni, mint az adminisztrációban való jártasság, a pénzügyi ismeretek szélesítése, a közösségszervezés, a kisebb-nagyobb közösségi dinamikák jobb felismerése, a problémamegoldó képesség, a határidők szoros betartása, vezetői és beosztotti szituációkban való tájékozódás, vagy a saját határok és korlátok felismerése, hanem azért is, mert – ebben, a felnőtté válás szempontjából olyan kulcsfontosságú időszakban – egy igazán jó ügynek munkálásában, egy igazán jó csapat részeként vehettem részt. Ez az ügy pedig a teológusok és tanítók (nem is olyan) kis gyülekezetéért való szolgálat volt. Az élmény, érzés, emlék, személyiségem részévé vált, s kétségkívül meghatározó mai lelkipásztori szolgálatomban is. Doktorandusz hallgatóként bizonyosságom lehet a felől, hogy ha kitartóan és elkötelezetten folytatom munkámat, bizonyára tovább szolgálhatom azt az egyáltalán nem kicsi gyülekezetet, amit a Magyarországi Református Egyháznak is szoktunk nevezni.

BALOGH ÁGOTA

Esküdtfelügyelő-helyettes, 2019/2020

2016 júliusában nyertem felvételt a Debreceni Református Hittudományi Egyetem tanító szakjára. Az egyetem történelemmel teli épülete, helyszíne a 4 év alatt számomra Debrecen szívévé vált. 18 évesen édesanyám nyomdokaiba lépve, aki még a Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskolára járt, elhivatottan léptem be az egyetem vaskos ajtaján, mit sem sejtve, hogy a tanulás mellett más is fontossá válik az egyetemi életem alatt: a diákság és az egyetem érdeke és jóhíre. A Hallgatói O/ nkormányzat életében második évfolyamosan kezdtem el részt venni. Nagyon megtetszett az akkori elnökség munkája és szervezett programjai. Ekkor többször jelentkeztem önkéntesen segíteni valamilyen rendezvény sikeressége érdekében. Harmad éves hallgatóként jelentkeztem évfolyam képviselőnek, amire nagy örömmre meg is választottak. A megválasztás után döntöttem el, hogy szeretnék indulni a Kulturális és Sport Bizottság elnöki posztjára. A műsorok, megemlékezések, a bál szervezésének segítése, színházi és sportolási lehetőségek megszervezése a diákok részére fontossá vált számomra, így szívesen vállaltam volna az elnöki posztot. A Hallgatói O/ nkormányzat gyűlésén végül megválasztottak a 2018/2019-es tanév Kulturális és Sport Bizottság elnökének. Ez a poszt nagyon sok mindenre megtanított. A műsorok megszerkesztése, megszervezése nagyon közel áll a tanítói pályához, így biztosra vettem/veszem, hogy ezeket kamatoztatni fogom tudni a későbbiekben. Nagyon sokat adott a személyiségemhez, formálta az ízlésemet, a szép érzékemet, a kommunikációs készségemet, de emellett a legnagyobb mumusommal is szembeállított: a lámpalázzal. Nemcsak a műsorokon való konferálás, hanem a diákság részére megszervezett szórakozási

rendezvényeken való szereplés volt talán a legnagyobb nehézségem. A következő évre talán eljutottam ennek köszönhetően arra a szintre, hogy ne piruljak el legalább addig míg nem köszöntöm a résztvevőket, ami nagyon fontos volt a 2019/2020-as tanévben, hiszen ennél is nagyobb felelőséggel kezdhettem meg az akkori tanévet. A 2019/2020-as tanévre lett kialakítva az új elnökségi forma, ahol a paritás elve dominált. Ekkor viselhettem először az új elnökségi poszt címet: esküdtfelügyelő-helyettes, ahol Gombos A7dámmal, esküdtfelügyelővel képviseltük a világi oldalt és nagyon sokat köszönve neki tanultam meg az elnökség csínját-bínját. Ennek a posztnak, illetve az Elnökségi Tanács bizalmának köszönhetően szervezhettem meg a VI. Jótékonyági Bált, amivel nagy álmom vált valóra.

A közel 210 fős bála készülve, ami az elnöktársaim, illetve a Bál szervező és Kulturális és Sport Bizottság segítségével és támogatása nélkül nem zajlott volna le ennyire sikeresen, illetve az egész Elnökségi Tanács közös munkája alatt megtanulhattam: -kompromisszumképesség -kommunikáció fontossága -felelősség -hivatalos dokumentumok, e-mailek megírása (nagyon-nagyon hasznos) -csapatmunka -irodán kívüli szórakozás -szeretet -figyelmesség -hála -minden dokumentum: Cambria betűstílusú és 12-es méretű Viccet félretéve, a HÖK-nek köszönhetően nagyon sok tapasztalattal lettem gazdagabb, illetve nem csak tapasztalattal, hanem sok jó ember barátságával

is, akikkel szebbnél szebb élményeket élhattunk meg és éltünk meg azóta is. Ami még emellett számomra nagyon fontos, hogy az Istenbe vetett hitem az egyetem alatt megszervezett hitéleti programok, tanórák által csak erősebb és erősebb lett. Ez a megerősödött hit csak előre vitt az egyetemi munkában, illetve most a tanítói elhivatottságomban, így mindig is szeretettel, hálával gondolok vissza nemcsak a Hallgatói Önkormányzatban végzett munkámra/munkánkra, hanem az egyetemi éveimre, mint hallgató. „Minden hatalmas örömben belekeveredik a hála érzése is.”
/Marie von Ebner-Eschenbach/

BOHUS CSABA

Hitéleti esküdtfelügyelő, 2018/2019

Mint egykori DRHE-s diák, örömmel gondolok vissza minden évre, amelyet a Debreceni Református Kollégium falain belül tölthettem, és ezzel együtt arra az egy évre is, amikor diákvezetőként voltam jelen a diákság életében. Öröm volt közösségekben lenni, együtt gondolkodni, tervezni, megvalósítani és problémákat megoldani. Felemelő érzés volt úgy jelen lenni, hogy megtapasztalhattam milyen érzés „egyszerű” diáknak lenni, és milyen diákvezetőként jelen lenni a közösségekben. Mindkét oldalnak megvoltak a szépségei. Néhány évvel később, mint lelkipásztor, úgy emlékszem vissza azokra az évekre, mint amelyek a legnagyobb hatással voltak lelki-, szellemi- és jellemfejlődésemre egyaránt. Sokat tanulhattam tanáraimtól, a diáktársaimtól, olyan emberektől is, akiket alig ismertem, rengeteg örömteljes élményben lehetett részem. A legnagyobb örömként mégis azt tudnám említeni, hogy itt ismerhettem meg a feleségem. És nem titok, az egyetem falai között értek az első igazi kudarcok, amelyekre szintén örömmel gondolok vissza, hiszen ezek a történések lehetőséget adtak arra, hogy értékeljek, tanuljak, élettapasztalatot szerezzek. Az esküdtfelügyelői (ma szeniorhelyettes) évfolyamra emlékezve, számomra a legnagyobb és legfontosabb tanulságként a következőt tudom mondani: *A tapasztalatszerzés együtt járója a fejlődés.*

A hétköznapi és nem hétköznapi élethelyzetek történéseiben mindig benne van a tanulási lehetőség, de kizárólag akkor, ha az ember nyitott szemmel jár. Megtanulhattam azt, hogy elengedhetetlen, hogy az ember figyeljen, tanuljon, értékeljen, ne csupán akkor, amikor a helyzet úgy kívánja,

külső kényszer hatására, hanem akár naponta, hetente, havonta. Szembenézni azzal, hogy kudarcot vallottunk egy helyzetben, vagy valami nem a mi elképzeléseink szerint alakult, nem egyszerű. Önkéntesen, akár magunkra erőltetve, levonva a következtetéseket, kérdéseket kell megfogalmaznunk:

- ☞ A mai napon, az adott eseményen, mi volt, ami előre vitt?
- ☞ Mi az, amin változtatnom/változtatnunk kell?
- ☞ Mi az, amire jobban kell figyelniük?
- ☞ Mi az, amiben hibáztunk?

Rengeteg kérdés kerülhetne még leírásra, amelyeknek átgondolása folyamatosan esélyt kínál a fejlődésre. Gyakran előfordul az, hogy amikor a gyülekezetben egy program megrendezésére kerül sor, gondolataimban feltörnek olyan ötletek, vagy előjönnek olyan problémamegoldó készségek, amelyeket a diákvezető évemből hoztam magammal, amelyeknek köszönhetően gördülékenyebben, rugalmasabban működik bizonyos események megvalósítása. Mégis, úgy érzem, és úgy is gondolom, hogy fontos az, hogy lássam magam előtt a célt. Tudjam, mit miért teszek, milyen rövid, és milyen hosszútávú terveim vannak, és ebbe hogyan illeszkedik bele egy-egy esemény megvalósítása. Emellett pedig igencsak hangsúlyos, illetve kérdéses, hogy ki, vagy mi motivál. Lelki vezetőként pedig a legfontosabb dolog, hogy a motivációm mögött isteni elhívás, támogatás álljon. Ez kell, hogy meghatározza egy lelki vezető minden lépését, döntését. Alkalmakra, eseményekre való készüléskor rengeteget segít, ha Isten elé viszem gondolataimat, és ennek gyakori velejárója, következménye az, hogy új ötletek, gondolatok születnek. Ezt mindenképp az isteni gondviselésnek tudom be.

Összefoglalásként elengedhetetlennek tartom azt, ami fent is leírásra került: *A tapasztalatszerzés együtt járója a fejlődés.* Ez az, amit legfőbb tanulságként elhoztam a diákvezető évemből. Hogy járjak nyitott szemmel, tudjam, mit miért teszek, a motivációm elsődleges célja pedig Isten országának építése legyen. A Debreceni Református Hittudományi Egyetemen töltött évekre visszagondolva, hálás vagyok minden tanárért, diákért, beszélgetésért, vitáért, mert ezekre szükség volt ahhoz, hogy újabb tapasztalatokkal, élményekkel gazdagodhassak. De elsősorban Istennek vagyok hálás, aki úgy vezetett, hogy lehetőségem legyen a tanulásra és formálódásra egyaránt.

LAKATOS TAMÁS

Szenior, 2017/2018

Senki nem gondolta...

Vannak olyan események és nem várt fordulatok, amelyekre úgy tekint a környezet, sőt mi magunk is, hogy erre korábban nem gondoltunk volna. Jelen írásom egy ilyen apropóján született meg. A diákvezetőségről és az addig vezető útról szól, amelyre senki nem számított, csak az Úr, aki gondosan tervezi el életünket. Visszagondolva tehát minden, amely a „nem gondolt” történésekig vezetett, az Isten programjában már benne volt.

2012. tavasza, a felvételizés ideje a Debreceni Hittudományi Egyetem, teológia lelkész szakára. Jelentkeztem. Felvettek. A frissen megtért szív, az ifjú lendület, az Istenbe vetett vak bizalom vitt Debrecenbe. Ez olyan volt számomra, mint egy mese a pártiumi falucskából, Szentjobbról, a neves Debrecen, még nevesebb Egyetemére. Hiába a meseszerűség, már az legelején is akadtak nehézségek: az anyagi szempontból hátrányos helyzetű indulásom visszavetett a teológus közösségbe való beilleszkedésben is. A Wáli István Református Szakkollégium lakója lettem, mivel csak az ott kapott anyagi segítséggel tudtam elkezdni a debreceni diákéletet. Azonban mindennek oka volt, amelyeket akkor még nem láttam. A kollégiumba viszonylag könnyen beilleszkedtem, viszont a teológián már nem ez volt a helyzet. Egy új élet, új közösségek, új elvárások, amelyek túl nagy falatnak bizonyultak. Az első évben enyhén szólva sem sikerült felvennem a ritmust, bármennyire igye-

keztem. Sajnos, az erőfeszítéseimet nagyon kevesen vették észre. Nem láttam ebből a kiutat. Még az sem segített, hogy az év végi minősítésen „feltételesen alkalmasnak” értékelték, ami egyszerűen azt jelentette, ha így megy tovább, akkor nem lesz több esély, mert vannak aggályok afelől, hogy a lelkeszi pályára alkalmas lennék. Összetörtem és a hitem is. Ki akartam iratkozni, mivel nem tudtam teljesíteni sem a közösségi életben, sem a tanulmányok során. Elhibázottnak gondoltam Isten elhívását, de Ő továbbra sem engedte el a kezem, csak én ezt akkor nem éreztem. A másodévet valamennyi elsős tárgyam újrafelvételével kezdtem. Az Úrral való kapcsolatomat újra meg kellett szilárdítani, később megtanultam, hogyan kell hatékonyan tanulni. Isten felállított, majd elkezdett embereket vezetni mellém, olyanokat, akik segítettek, akik látták a fáradozásaimat. Másodév, de főleg a harmadév végére a Szakkollégiumnak hála lett egy belső egyetemi mentorom, akinek köszönhetően egyre több pozitív visszajelzést kaptam.

Harmadév végére bizonyossá vált, hogy negyedévesen én lehetek a Hallgatói Önkormányzat Hitéleti Bizottságának elnöke. Megtisztelő volt a feladat, ugyanakkor egy egészen nagy kihívás. Így kerültem be egy olyan csapatba, akik a diákokért élnek, tevékenykednek mindezt azzal a tudattal, hogy az Úr aratásába szükség lesz majd mindenkire. Ezzel a lendülettel és elhatározással kezdtem meg a szolgálatot a HÖK-ben. Sok barátot szereztem és nagyon sok tapasztalatot gyűjtöttem. Minden megrendezett hitéleti programra úgy tekintettem, hogy egy olyan eszköz, amely segítségével a diáktársaim erősödhetnek a hitükben. Negyed

és ötödévesen is a Hitéleti Bizottság elnökeként végeztem a szolgálatot. Ötödév végéhez közeledve világossá vált, hogy az elsőévesen elkövetett hibáimnak köszönhetően, többek között csúszás, pontosabban egy kevés tantárggyal eltöltött plusz év lesz a következménye. Nagyon sokat imádkoztam, hogy Isten mutasson utat, merre haladjon tovább az életem és a szolgálatom. Ez volt az az esemény, amire senki nem gondolt, még én sem. A diákság bizalmat szavazott és megválasztott a Hallgatói Önkormányzat Szeniorának. Megfogadtam, hogy a bizalmat meghálálom és mindenben

az Egyetem és a diákság érdekeit fogom előtérbe helyezni. A választások után nem csak barátokat, de testvéreket kaptam magam mellé, többek között diákvezető társamat Kicska László Miklóst, akivel azóta is nagyon jó barátságot ápolunk. Úgy érzem a DRHE. 2017/18-as tanévében a Hallgatói Önkormányzatban sokszor mertünk nagyot álmodni, nagy célokat kitűzni és ezeket a legjobb tudásunk szerint megvalósítani. Megtanultam hálát adni azért, amit együtt, egymásért, a diákságért tettünk és tehettünk, mindezt úgy, hogy soha nem feledtük, Istent képviseljük. Egy életre szóló és soha nemfeledhető év volt ez, amely tapasztalatai mind a mai napig segítenek és erősítenek. Ahogy akkor a diákság élén, úgy ma sem vagyok egyedül a szolgálatban. Nem kell magányos szélmalomharcot vívnom, az Úr, ahogy korábban, ma is ad barátokat, akik testvérré válnak és váltak. Igaz, fizikálisan nem csak egy asztal, vagy egy kollégiumi folyosó választ már el egymástól, de lélekben tudjuk, ma is együtt, egymásért szolgálunk, ezzel Isten országát építjük. Az Úr ma is bizonyítja, az Ő terve minden kicsinyhitűséget és mindenki más gondolatát bármikor felülírhatja.

Végezetül nem maradt más, mint a köszönetnyilvánítás, elsősorban Istennek, aztán az akkori diákság minden tagjának, a Hallgatói Önkormányzatnak, az Egyetem vezetőségének, akik bíztak bennem és bennünk, valamint az egész tanári karnak.

HIDI LÁSZLÓ

Szenior, 2016/2017

„Juniorból-Szeniorra”: a diákvezetők útja

Vannak az életben különféle jelentőséggel bíró mérföldkövek, amelyek meghatároznak bennünket a felnőtté válás útján. Többek között ilyen az általános iskolai ballagás, az érettségi bizonyítvány megszerzése, a pályaválasztásban történő előrehaladás, az első komolyabb párkapcsolat és megannyi kisebb-nagyobb lépés megtétele. A Debreceni Református Hittudományi Egyetem Hallgatói

Önkormányzatának diákvezetői tisztsége számomra az egyik legmeghatározóbb állomás volt, amelyben két évet töltve sok-sok élménnyel, tudással és tapasztalattal gazdagodva indultam tovább a „nagybetűs élet” felé, diplomával a kezemben.

2012-ben a nagy múltú egyetem tanári karából és a diákság közösségéből is többen különösnek tartották egy szokatlanul fiatal teológus megjelenését, aki még a 17. életévét sem töltötte be a tanévkezdés napján. Nagyobb részt értetlenkedő, kisebb részt rosszalló tekintetek vettek körül, sok-sok elvárást közölve felém, amelyek mindegyike azt éreztette velem, hogy képtelenség ebből a helyzetből jól kijönni, mivel túl fiatal vagyok még a helytálláshoz. Én viszont azzal a naivitással léptem át a főbejárat küszöbét, hogy semmi különös nincs a történetemben, így könnyen beolvadok a teológus közösségbe. Ráadásul abban bíztam, hogy a Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskolával

létrejött integráció is sok mindent felkavart mindkét terület megszokott életvitelében, és ennek köszönhetően észre sem veszik a jelenlétem.

Ehelyett az első napon szembesültem azzal, hogy sokkal nagyobb az elvárás felém minden irányból, amely engem bizonyításra ösztönzött. Ettől fogva igyekeztem minden lehetőséget megragadni ahhoz, hogy felzárkózzak a társaimhoz képest és elfogadtassam magam azok között, akiknek a sorából nagyban kilógtam. Kezdetben csak a tanulásra összpontosítottam, amely önmagában is megterhelő volt az első két év során, mivel az ismeretanyag elsajátítása megkövetelte a magammal vitt tanult, gyermeki hitvilág elhagyását. A harmadik év elindulása viszont felborította az addig

egyhangú életemet, mivel ettől fogva a Hallgatói Önkormányzat képviselőjeként is helyt kellett állnom, miután az évfolyamközösségünk másodmagammal választott meg a tisztségre. Ekkor még magam sem gondoltam, hogy ez a megbízatás egy életre szóló barátsággal és további két év folytatással ajándékoz meg engem a diákság közösségében. Talán ez volt az első pont, amikor ráébredtem arra, hogy a lelkipásztori szolgálatra való felkészülésben legalább olyan fontos a szociális készségeim fejlesztése, mint a tudásom gyarapítása. Már nemcsak a tanulmányaimban igyekeztem helytállni, hanem a rám bízott közösségem élén is – ezzel a felismeréssel pedig a

legértékesebb útravalót kaptam az egyetem falai között, amely azóta is meghatározza a mindennapjaimat. Megértettem, hogy nem csupán a magam eredményeiért vagyok felelős, hanem csapatjátékosként tennem kell a környezetemben élőkért is, amely egyszerre volt terhes és áldásos ráélmés.

Ettől fogva sokkal szívesebben álltam bele olyan feladatokba, amelyek gazdátlanul maradtak. Több, addig ismeretlen területen szereztem jártasságot a döntéshozatalok, a programszervezések, a bizottsági munkák során. Az első Jótékonyági Bál megrendezésében történő részvételt követően a képviselőtársammal elindítottak minket egy újabb szokatlan úton, amikor a diákság közössége negyedéves hallgatókként megválasztott minket a szeniori és az esküdtfelügyelői tisztségekre. Egy-

re mélyebb lett a víz, amelyben épphogy megtanultunk ruszni és nekünk egyre nagyobb örömet okozott, hogy aktívan részt vehettünk az intézményes átszerveződésben és a hallgatói kör berendezkedésében. Amikor minden tárgyi eszköz a helyére került és egy megújult épület fogadott bennünket, feltűnt, hogy az integráció utolsó szakasza nagyrészt ránk bízott. Így elkezdtük megépíteni a hidat az addig elkülönülve élő hitéleti és nem hitéleti szakos hallgatók között. Az ebben történő munkálkodás akkor csúcsosodott ki számomra, amikor végzős diákként egy újabb évre kaptunk megbízatást felcserélt pozícióban diákvezetőként. Nagy kihívást jelentett, hogy kilépjek a búraként funkcionáló teológus közösségből és elkezdjek közelíteni azok felé, akikkel látszólag egészen más csapatban játszottunk. A komfortzónám elhagyása viszont – az újabb életre szóló barátságon túl – megajándékozott egy azóta is hasznos tapasztalattal: a gyülekezeti szolgálatomat sem csupán a Templom falai határolják, hanem a szűkebb-tágabb környezetemben élők mindegyike rám bízott lelkipásztorként. Ezáltal napról-napra egyre kényelmesebb a kapcsolatépítés, amely kölcsönösen gazdagít minket azokkal, akikkel sikerül csökkenteni a köztünk lévő távolságot.

A parókiaépület irodahelyiségében ülve előttenek az emlékek, amelyek visszaidézik bennem a HÖK Irodában töltött napokat. Közben pedig rájövök, hogy a mindennapok során szinte észrevétlenül is alkalmazom a diákvezetőként szerzett jártasságaimat: protokolláris ismeretek, hivatali gyakorlat, programszervezési rutin, szociális készségek, vezetői tapasztalat. A lexikális tudásom mellett ezek jelentik a lelkipásztori eszköztáramat, amelyek nemcsak a saját hasznomra, hanem a rám bízott gyülekezeti közösségek javára is szolgálnak. A Debreceni Református Hittudományi Egyetemen sokakkal együtt így lettem „Juniorból-Szeniorrá” – nemcsak a szó szoros értelmében, hanem a felnőtte válás minden tekintetében. Istennek hála, hogy erre ott és akkor kaptam lehetőséget, ahol és amikor a legnagyobb szükségem volt rá! Ezúton is köszönet illeti a tanári kar minden tagját a segítőkész részvételért és az egész diákságot a jellemformáló közösségért!

PÜSKI GÁBOR

Szenior, 2014/2015

Szeniorrá válás útja

A legtöbben 18-19 évesen kezdik az egyetemet. Én is így tettem, csak éppen nem a DRHE volt az intézményem. Geográfus szakon tanultam, ahol három év után rájöttem, hogy nem ez az én utam. Különböző területeken dolgoztam, megnősültem. Teltek az évek, de közben volt egy fontos változás az életemben, hiszen valóban közel kerültem Istenhez. Anyagyülekezetemben egy bibliakört vezettem, mindenféle szolgálatban szívesen benne voltam. Ekkor már felnőttként egy komoly döntés előtt álltam. Szerettem volna a teológiára jönni, de hogy biztos legyek a dolgomban, egy évet Sárospatakon végeztem lelkipásztori munkatárs szakon, levelező képzésben. Itt jött a valódi döntés. Nappali tagozaton, lelkész szakon szeretnék tanulni. Átjelentkeztem és megkezdtem tanulmányaimat a debreceni teológián. Ekkor huszonhat éves voltam.

Szeniorként kerültem ebbe a közösségbe, de ekkor még nem a diákvezetői értelmében. Korábban nem foglalkoztam közügyekkel, itt azonban már első évben éreztem, hogy a közösség ügyeiért tennem kell. Évfolyamom egyik képviselője lettem már az első évben. Ötödévre pedig megválasztottak diákvezetőnek. Mindannyian tisztában vagyunk sok tulajdonságunkkal és azt is érezzük, hogy ezek közül melyekben vagyunk igazán jók. Ez a tanév megerősített abban, hogy jól alkalmazkodom és a türelmem is átlag feletti. Az intézmény felújítási munkái miatt a leghátsó épület legfelső emeletén

kaptunk irodát, ami korábban a Református Gimnázium egyik tanári szobája volt. Ide valóban csak azok jöttek fel, akikben komoly elhatározás volt. Ebben a folyamatosan változó helyzetben kellett a diákság életét vezetni.

Igyekeztünk minél több programot tartani, ahol a közösség szépen hétről hétre változott, csiszolódott. A Hallgatói Önkormányzat kasszáját majdnem üresen kaptuk meg, ezért már az elején elhatároztuk vezetőtársaimmal, Keresztyén Károllyal (Karesz) és Csermely Gáborral, hogy bármi is történjen az éven, ennek a többszörösével szeretnénk továbbadni az utódainknak. Mindezt úgy, hogy a hitéleti alkalmak

és az egyéb rendezvények száma ne csökkenjen. Szüretet tartottunk, megrendeztük az első DRHE Bált a Lovardában, és még sorolhatnám. Úgy érzem sikerült ezen az úton haladni. Az ekkor még nagyobb hallgatói létszám (karácsonyi legációba több mint 120 lelkes szakos hallgató ment, úgy hogy csak másodévtől felfelé lehetett valaki ünnepi küldött) valóban pezsgő életet élt és elindult egy olyan úton, amelyet utódaink folytattak, sőt még jobbra tettek. Ez a nyüzsgő, aktív diákélet nem jöhetett volna létre, ha a Hallgatói Önkormányzat megválasztott képviselői nem végzik teljes odaadással munkájukat. Nagyon jó csapattal dolgozhattam együtt. A bizottságokban és a rendezvények szervezéséhez spontán létrejött csapatokban egyaránt célorientáltan, egymás véleményét tiszteletben tartva, konstruktívan zajlott a munka.

Hálás vagyok a lehetőségért, hogy egy ilyen különleges közösség diákvezetőjeként szolgálhattam. És ez a szolgálat segített a mostani gyülekezeti szolgálatomban is. A diákvezetői évem első két hónapja után kezdtem azt érezni, hogy szeniorrá változtam. Ez természetesen nem azt jelenti, hogy mindent jól csináltam ebben az évben, de legjobb tudásom szerint igyekeztem ellátni feladatomat, amellyel a diákság bízott meg.

KERESZTYÉN KÁROLY

Hitéleti esküdtfelügyelő, 2014/2015

Szolgálat és életvitel

A diákvezetőkkel kapcsolatos első élményem már az DRHE-re való jelentkezésemre tehető. Egészen pontosan, hogy mit is jelent diákvezetőnek lenni, vagy ki is az a diákvezető, az akkori diákvezetőkön keresztül (Czető Norbert szenior, Andrassy Gergely esküdtfelügyelő) tapasztaltam meg. Nem csak az alkalmassági elbeszélgetés folyamán voltak jelen a tanárok társaságában, hanem az azt körülvevő napokban ott sűrögtek-forogtak végig mellettünk, ha kérdéseink voltak, akkor nyugodtan fordulhattunk hozzájuk.

A sikeres felvételit követően 2010/2011-es tanév szeptemberében elkezdődhetett az egyetem. Az akkori diákvezető pároson keresztül (Szabó Pál szenior, Kovács Gergő esküdtfelügyelő) még inkább megláthattuk, hogy mi egy diákvezető feladatköre, vagyis inkább „hivatása”. Hisz elsősorban nem csak munkáról szól ez a megbízás, hanem - amennyiben a diák szívvel és lélekkel végzi feladatait a diáktársai felé - az egyszersem hivatás is. Emlékszem a berekfürdői bagolytáborunkra, amikor még közelebbről megismerkedhettünk a diákvezetőinkkel. Emlékszem arra is, mikor Szabó Pali 2010 szeptemberében görög korepetálást szervezett nekünk, hogy a tanórákon kívül megismer-
tessen bennünket a görög nyelv rejtelseivel. Ezekon az élményeken keresztül is jól látszott, hogy a diákvezető az, aki sokrétű munkát végez, hiszen nagyon széles az a spektrum, amilyen tekintet-

ben lehet hozzá fordulni. A teológus képzés első évében is számtalan olyan eset volt, amikor ez a spektrum csak még inkább kiszélesedhetett a látókörünkben. Egykori diákvezető társammal (Püski Gábor szenior) ötödévesként, s mint diákvezetőként is úgy utaltunk vissza a Szabó-Kovács párosra, mint akik az etalon voltak a szemünkben, s igyekeztünk hozzájuk méltóan felnőni a feladathoz.

Itt érünk a 2014/2015-ös tanévhez, amikor idő közben 2010 óta „kisdiákból” a segédlelkészi év előtt álló „nagydiákká” váltunk. Püski Gábor szenior és Csermely Gábor nem hitéleti esküdtfelügyelő mellett én lettem a hitéleti esküdtfelügyelő. Megbízatusunk egy elég speciális időszakra esett, a Debreceni Református Hittudományi Egyetem és a Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskola integrációjának második évére. A teológusképzésben mi még akkor kezdhettünk, amikor a vasúti sínek túloldaláról figyeltük a tanítóképzős diákokat, s ím megéltük azt is, hogy a két diákság eggyé vált. Már nem csak „messziről” figyeltük egymást, hanem nyitnunk kellett a másik felé, együtt élni, együtt szervezni a közös programokat.

Az első megmérettetés igazság szerint nem is a 2014-es év szeptemberében kezdődött, hanem már az azt megelőző augusztusi hónapban, hisz diákvezetőként nekünk kellett megszervezni az évkezdő csendesnapokat és mindent előkészíteni szeptemberre a diáktársak fogadására. Nagy megbízatus volt ez, s nagyon megtisztelő mindhármunk számára, hogy az elődök nyomdokaiba lépve mi is tehettünk a diákközösségünkért. Ahogy teltek a hónapok, mindig egy-egy mérföldkőhöz értünk: gondolok akár a karácsonyi legáció választás előkészítésére, amelyet az őszi szünet helyett, több mint 100 lelkéssel kapcsolatot tartva a HÖK irodából telefonálva és e-mailelve oldottunk meg, hogy 2014 karácsonyán jusson ünnepi követ minden gyülekezetbe, ahol ezt igényelték. Ahogy teltek a hónapok, egyre inkább kialakult a rutinunk a programok szervezésében, még jobban láttuk, hogy hol és mire van szükség és igény. Néha már szavak nélkül is megértettük egymást. Meg kell említenem azt is, hogy munkánkat - úgy hiszem - nagyban megkönnyítette, hogy egy olyan évfolyam állt mellettünk, ahol az évfolyamtársak is mindig mindenben segítettek, bármiről is legyen szó. Feladatok nem csak a hivatali időben voltak, sőt az csak a „jéghegy csúcsa” volt, hisz mindig akadt valami teendő, mindig készen kellett állni akár valami váratlanra, s ha feladat volt, akkor menni és cselekedni.

Az elmúlt csaknem nyolc év óta sok minden történt és változott az életemben. Több mérföldkővön vagyok már túl azóta: a segéd és beosztott lelkészi éveken, egységes lelkészképesítő vizsgán, házasságkötésen, családalapításon, első gyermekem születésén, stb. Mégis az az év, amit diákvezetőként tölthettem az egyetem falai között, mindmáig maradandó élmény lehet számomra, „hervadhatatlan korona”, amire szívesen és büszkén emlékszem vissza. Ezúton is nagy szeretettel

tanácsolom a jelenlegi hallgatók számára, hogyha a jövőben hasonló szolgálat vállalását fontolgatják, hogy van értelme és bizony érdemes. Bizonytalmondhatom, hogy az esküdtfelügyelői tisztség hozzáadott a személyiségemhez és számomra szolgálat volt és életvitel, s úgy érzem a gyülekezeti szolgálatomban azóta is ezt a lendületet és lelkesedést vittem tovább és élem meg a mindennapokban. Mint ahogy akkor, megtisztelő volt a diákságomért tenni, úgy a jelenlegi lelkipásztori szolgálatban is megtisztelő számomra, hogy egy gyülekezet, település lelki vezetésének feladata rám hárul, amelynek az Istentől kapott talentumaimhoz mértén igyekszem eleget tenni.

LOVÁSZ MÁRTON

Hitéleti esküdtfelügyelő, 2013/2014

Diákvezetői visszaemlékezés

A 2013/14. tanévben voltam esküdtfelügyelő a Debreceni Református Hittudományi Egyetemen. Nagyon izgalmas és mozgalmas időszakként éltem meg ezt, úgy gondolom sokféle módon hozzájárult a későbbi szolgálatomhoz és pályám megéléséhez.

Hadd kezdjem azzal, hogy mielőtt a DRHE diáksága megbízott volna az esküdtfelügyelői tisztséggel, tagja voltam a Hallgatói Önkormányzatnak, mint évfolyamképviselő, elsős teológus hallgató koromtól fogva, és a 2012/13-as tanévben a Szociális Bizottság elnöke is lehettem. Úgy gondolom, hogy ezek az évek fontosak voltak a diákvezetői szolgálat előtt, hiszen személyes indíttatásom volt már korán is, hogy a másokért végzett szolgálatba aktívan bekapcsolódjak, valamint a másokkal való együttműködésben, közös szolgálatban is sok tapasztalatot szereztem. Ezekhez képest, az esküdtfelügyelői szolgálat új kihívások elé állított, mivel a Hallgatói Önkormányzat vezető testületének a vezetésével voltunk megbízva, a szeniorral és a nem hitéleti esküdtfelügyelővel együtt. Meglátásom szerint, a bármilyen formában megvalósuló vezető szerepet csak akkor tudja igazán az Istentől rendelt módon betölteni bárki, ha felismeri benne a maga vezetetségének állapotát, ill. valóban szolgálatként tekint arra, azaz nem a maga kizárólagos igazát akarja érvényesíteni, nem az önmegvalósítás a célja, hanem képes akár hátrébb lépni, engedve Istennek másokon keresztül is.

Azért gondolom hangsúlyosnak ezt, mivel emlékszem azokra a helyzetekre, mikor be kellett látni és másokkal is meg kellett láttatni, hogy nem mindenben az „ÉN”-nek van igaza, hogy a közös szolgálatban való megállás együtt jár a másakra figyeléssel és azzal az állapottal, hogy a másik emberrel együtt akarjuk egymást előre segíteni.

Azért fontos meghatározni önmagunk és mások számára is, hogy miként igyekszünk jelen lenni a különböző élethelyzeteinkben, mert bármennyire is szeretnénk soha nem megy az együttműködés „természetesen” az emberek között, legalábbis az esetek legkisebb százalékában sikerül ezt belső

és külső konfliktusok nélkül megélni. A diákvezetői időszakban ez még inkább fontossá vált, hiszen a megelőző és utána következő években zajlott a Debreceni Református Hittudományi Egyetem és a Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskola egyesülése, ami nem volt könnyű bizonyára az intézményeket tekintve vagy az oktatói karok esetén, de hosszú folyamat volt a hallgatói közösségek életében is. Nem szabad csodálkozni ezen, sőt szerintem tragédiát sem kell benne látni, hiszen a más-más valósággal és megéléssel rendelkező közösségek egymás felé való közeledése nem megy zökkenőmentesen, sem gyorsan. Ezt érezni lehetett azokban az években, különösen az említett tanévben, mivel ekkor már a két intézmény élete fizikálisan is egy épületbe került, amivel még inkább ki-

kerülhetetlenekké váltak a találkozások és az egymáshoz való csiszolódás. A Hallgatói Önkormányzat minden tagja érezte, hogy mekkora jelentősége van annak, hogy a képviselők egyetértésben tudjanak elindulni a szolgálatba és jelen lenni a hallgatói közösségben, hiszen így elősegíthetik, mint a teljes hallgatói közösségen belüli szűkebb közösség az egyesülés folyamatát, másként megfogalmazva, kovászként tudnak jelen lenni.

Ebben az időszakban kellett igazán szembenézni a különböző hagyományokkal, az eltérő működési utak és keretek különbözőségeivel. Mindez már a megelőző években is látható volt, de a már említett egy épületben való lét ezeket még inkább elevenné formálta. Meg kellett látni, hogy a más-más hagyományokat, korábbi megéléseket nem egymás ellen kell kijátszani, hanem ezek között kell megtalálni azt a közös utat, amelyen a hallgatói közösség együtt tud elindulni. Meg kell találni azokat a közös értékeket, amik összekötnék minket, elhagyva, megtartva, újra értelmezve a korábbi gyakorlatot és hagyományokat. Ebben is fontos, mint a szolgálathoz való hozzáállásban, hogy az Istenre figyelés központban legyen, mert csak így lehet a változó kereteken belül helyesen újra értelmezni az utunkat, egyénenként és közösségeként is.

Végezetül pedig, lelkipásztori szolgálatomban is számos tapasztalatot át tudtam emelni a diákvezetői szolgálatból. A közösségben való lét, a presbitérium vezetése és a gyülekezettel, munkatársakkal való együttműködés folyamataiban nagy segítséget jelentenek a korábbi megtapasztalások. Természetesen nem lehet egyik vagy másik élethelyzetben ugyanúgy alkalmazni minden tapasztalatot, mégis könnyebb megoldást keresően jelen lenni a különböző helyzetekben, konfliktusokban, hogy van korábbi tapasztalat, amely során már van megélt megküzdési mechanizmus.

SZABÓ PÁL

Szenior, 2010/2011

Arra kaptam felkérést, hogy olyan megközelítéssel írjak a diákvezetőként eltöltött egy évről, hogy azok miben segítettek a későbbi életpályámat. Szeretettel osztom meg a következő diákvezetőkkel azokat a gondolatokat, amiket az azóta eltelt 12 év tapasztalata is megerősített.

Bízzak Isten választásában! Amikor különböző szerepeimben próbálok helytállni, akkor a kétely is megjelenik bennem. Biztos, hogy elég jó férj, apa, ifjvezető, kórustag vagyok? Ez a fajta bizonytalanság segítségemre is volt, mert vágytam arra jobb legyek. Ugyanakkor ismerem azt is, amikor a bénító félelem szépen átveszi az uralmat gondolataim, és a döntéseim felett. Veszélyes, amikor nem csak a teljesítményemben kételkedek, hanem a személyemben is. Isten döntött, és megbízott engem. Bízzak az ő választásában. Ő mindig sokkal jobban bízott bennem, mint én saját magamban vagyis az ő választásában.

Lesznek bukásaim. Nehéz volt szembesülni azzal, hogy nem tudok tökéletes munkát végezni. A hibákat különbözőképpen értékeljük. Van olyan, amit csak én látok és én élek meg tragédiaként, mások észre sem veszik. Lesznek bukások, de ettől nem kell félni, mert ezek jelenléte természetes. Az a kérdés, hogy mit kezdek a bukásaimmal.

Bízzak a csapatban! „Ha gyorsan akarsz haladni, menj egyedül. Ha messzire akarsz eljutni, menjetek együtt.” (afrikai közmondás) Nagyszerű volt megtapasztalni, hogy Isten még engem is fel tud használni egy közösség életében. Hasonlóan jó érzés megélni azt, hogy egy közösség tagjaként gondolkodhatok. Nagyszerű emberekkel szolgálhattam együtt. Azóta megerősödött bennem, hogy sokkal jobban figyeljek oda azokra, akikkel együtt lehetek. Segítsem, bátorítsam, hogy ajándékaikkal a legtöbbet adhassák. Csak együtt lehet a magas célokat elérni, egyedül a mélybe zuhannék.

Azt a feladatot is el kell végezni, amit nem szeretek. Nagy lelki tusakodás azóta is olyan feladatokkal bajlódni, amik szükségesek, de nem sok értelmét látom. Ha lehetne megszabadulnék tőlük, a legszívesebben a végtelenségig halogatnám elvégzésüket. A „nem-szeretem” feladatok felvállalása sok esetben adja meg azt a pluszt, amitől sikeres lesz a teljesítményem.

Nem értek mindenhez, még ha sokan ezt el is hiszik. Sok mindent projektálnak egy vezetőre. Számomra az egyik nagy veszély volt ezekből a belelátásokból, hogy többet láttak belém, mint ami vagyok. Ha elég sokan, elég sokat mondják, akkor még hajlamos is vagyok elinni a túlzásokat. Folytonosan mérlegelnem kell a visszajelzéseket is, hogy vajon jól látnak-e engem, jól ítélnék-e meg.

Nem tudom, hogy mire szerződök. Mind a diákvezetői létben, mind a lelkipásztori szolgálatban volt egy ilyen érzésem: én ezt nem így gondoltam. Az előző diákvezető elmondta, hogy milyen feladat vár rám; elolvastam, hogy milyen feladatai vannak a diákvezetőnek, volt egy elképzelésem, hogy mit szeretnék tenni. A feladat egy részével tisztában voltam, de újra és újra azzal szembesültem, hogy olyat kell csinálni, amiről nem olvastam és nem beszéltek. Nem tudok mindent kontrollálni. Nem tudom egész pontosan, hogy mire szerződött Isten.

Szolgállok vagy engem szolgáljak. Fontos újra és újra tisztáznom magamban, hogy mi is az én céloim. Mit látok magam előtt, amikor vezetni szeretnék. Egy pozíciót vagy küldetést? Mindenképpen megtörténik a behódolás. A kérdés az, hogy én hajtom oda a fejem egy ügy érdekében, vagy mások próbálok betörni egóm növelésére. Még ha egy év elég rövid idő ahhoz, hogy a motiváció a felszínre kerüljön, a vezetői küldetésnyilatkozatom meghatározza gondolkodásomat, a látásomat, a döntéseimet. Hozzáállásom formálja mások és az én életét.

Hálás lehetek! Isten sokkal többet ad, mint ahogy én azt gondolom. Az eltöltött egy év alatt sokkal többet kaptam, mint gondoltam volna. Hálás vagyok, hogy meghívott és Ő velem ellentétben mindig hűséges volt. Kegyelmesen bánt velem. Hálás vagyok Istennek!

KOVÁCS GERGŐ

Hitéleti esküdtfelügyelő, 2010/2011

Éjfél után lehetett, amikor dörömböltek az esküdti szoba ajtaján. Félálomból kelve ajtót nyitottam. Egy teológus srác állt az ajtóban a plafonra szegezett tekintettel, míg egyik kezével a szemhéjait tartotta széthúzva. El nem tudtam képzelni, mi történik. Kérdeztem: Mi a helyzet?! Válasz: Geri, Geri baj van, szerintem egy üvegszilánk a szemembe ment! Több kérdés eszembe jutott ennek hallatán: Hogy kerül üvegszilánk a szemedbe? És miért az én ajtómon dörömbölsz, nem pedig a szobatársadnak szólsz erről? De feleslegeseknek éreztem ilyen dolgokkal húzni az időt, besegítettem a szoba lámpájához, ahol alapos szemügyre vételezés után kiderült, nincs üvegszilánk a szememben, de igazából semmi más sem került bele. Hogy mit érzett, vagy mi volt a szituáció, ami miatt azt gondolta, hogy üvegszilánk került bele, azt a mai napig homály fedi. Nem is ez volt a lényeg. Megnyugtató diagnózis után mindenki ismét nyugovóra térhetett.

Ez az első történet, ami eszembe jut a diákvezető évemről. Egy a sok közül, ami azt bizonyítja: egy diákvezetőnek - ahogy egy lelkésznek - mindenhez is kell értenie. Tehát nagyon jó tanuló év lehet ez, ami a szakmára készít. Ami viszont még ettől is fontosabb: megtanultam, hogy emberekért felelek. Megkeresnek olyan dolgokkal is, amihez nincs kompetenciám. Keresnek örömeinkben és bánatukban, vagy csak egyszerűen azért, mert nem tudják, kitől kérhetnének segítséget.

Diákvezetőként a szervezés állt hozzám legközelebb. Szerettem előkészíteni eseményeket, örömmel töltött el, amikor dolgok a helyükre kerültek és összeálltak alkalmak. Sorozatos egyeztetések, problémamegoldás, kreativitás kiaknázása. Édesapám kőműves volt és dolgoztam vele. Szerintem így élek meg minden tevékenységet, ahogy mellette kőműves segéd munkásként. A téglák a helyükre kerülnek, az anyagot be kell keverni, hígítani vagy sűríteni. És mindig is örömmel töltött el, amikor végignéztem az az nap elvégzett munka eredményén: állt a fal.

A diákvezetői évben megélhettem ezt a fajta munkát a szervezésben, viszont valamire rá is kellett döbbernem. Nem téglával, hanem emberekkel fogok foglalkozni. Nem lehet őket egyik sarokból a másikba átpakolni, bármennyire is jó lenne így eseményeket, vagy közösséget szervezni. Egy téglának nem sok törődés kell, egy embernek annál több. Egy téglát nem fog este álmomból felkelteni, mert baja van. Emberek ezt megtehetik és van, amikor ennek nagyon is helye van.

Az Atya Istennek annyit jelentettek az emberek, hogy a Fiát adta értük, Őt, aki számára a legfontosabb volt. Ennyit érünk és ezt tanuljuk egymásról egy életen keresztül. Lehet egymásra úgy tekinteni, mint eszközökre egy nagyobb cél érdekében, a nagyobb cél legyen bármekkora – közösségépítés, lelkészképzés, egyházfenntartás – elvétjük a kereszt egyik központi üzenetét, hogy mennyit ér az ember.

Esküdtfelügyelőként többek között ezt tanította számomra Isten.

FÜGGELÉK

HODOSSY-TAKÁCS SÁMUEL

Megválasztott szenior, 2023/2024

Szeniori tervek

Hodossy-Takács Sámuel vagyok, a Debreceni református Hittudományi Egyetem 2023/24-es tanévre megválasztott szeniora. A következőkben szeretném összefoglalni azokat a terveket, elképzeléseket, amelyek megszületése után többet nem volt bennem kérdés: ezt akarom csinálni, ezért akarok dolgozni, cselekedni. Arra pedig, hogy miért születtek meg ezek, a válasz nagyon egyszerű: szeretem az egyetememet. Szeretem a Kálvin tér 16-ot, az épületet, a közösséget, a közeget. Szeretem, és tenni szeretnék érte: zért lettem diákvezető.

Az előttünk álló tanév teendőit négy részre osztottam. Négy olyan egységet különítettem el, amelyeket kulcsfontosságúnak tartok a fél évezredes hagyományok mentén történő megújuláshoz. Ezek a következők: a diákság különböző rétegeinek, hallgatói csoportjainak egymáshoz közelebb hozása, a lelkész szakos hallgatók gyülekezet- és egyházlátásának elősegítése, az utánpótlással való aktívabb foglalkozás, valamint a Kárpát-medencei lelkészképző intézményekkel való folytonosabb és szorosabb kapcsolat.

Belülről kell kezdeni. Az első, és talán a legfontosabb, hogy elsőként saját magunkra tekintsünk, nézzünk körbe falainkon belül, és próbáljuk meg a lehető legtöbbet kihozni pusztán saját magunk-

ból. Az egyetem hallgatói csoportjairól általában elmondhatóak, hogy azok maguktól szerveződnek, személyes szimpátia, vagy éppen érdeklődési kör alapján alakulnak ki. Az ilyen kis körök kialakulása természetes folyamat, és jó folyamat! Ezekben az években egyedülálló lehetőségünk van, hogy olyan barátságokat kössünk, amelyek egy életen át lehetnek velünk. Mit tehetünk akkor, hogy egységes diákságunk legyen? A szűk körök megbontása egy nagy kör létrehozásának érdekében természetesen nem lehet megoldás. De megkereshetjük azokat a pontokat az életünkben, amelyek közösek. Ilyen például református hitünk. Igen, ezt is mindannyian máshogy éljük meg, de mindannyiunknak alapvető vonása, hogy egy Fő alá tartozunk. Mit tehetünk ezen a ponton? Jó példaként állnak előttünk a csendesnapok. Kiváló alkalmak ezek lelki épülésünkre, így felelőtlenség lenne azokat nem a legjobb tartalommal megtölteni. A 2023/24-es tanév tanévkezdő csendesnapjait (valójában csendeshétvégéjét) rendhagyó módon nem rögtön a tanévnyitó hétvégéjén, közvetlenül a bagolytábor és a beköltözések után tartjuk meg, hanem két héttel később. Mi több, nem is Debrecenben, hanem Berekfürdőn, hogy legyen egy hétvégénk, amikor el tudunk vonulni, és valóban el tudunk csendesedni.

Vannak olyan kihívások azonban, amelyek túlmutatnak belső ügyeinken, mégis kulcsfontosságúak. Ilyen például a teológusok viszonyulása a gyülekezeti szolgálathoz, a lelkipásztori pályához. Sokan vannak közöttünk, akik - önhibájukon kívül - teológiai tanulmányaik során egészen minimálisan látnak bele abba a szolgálatba, amelyben egy életet szeretnének eltölteni. A lelkész szakos hallgatók limitált számban (a legációk, esetleg kiszállások alkalmával) találkoznak lelkészekkel. Személyes beszélgetések alapján, sajnos sok teológusnak nincs lehetősége kialakítani egy képet az egyházzal és a különböző szolgálati lehetőségekről. Azonban egyetemünknek lehetősége van rá, hogy egy olyan fórum legyen, ahol a teológus ifjúság találkozhat az egyházkerület lelkészeivel, kapcsolatokat alakíthatnak ki, információkat gyűjthetnek; kialakíthatják saját egyházlátásukat. Ennek megerősítésére pedig javaslatot teszek egy Teológus Mentorprogram létrehozására, amely minden teológusnak lehetőséget adna, hogy egy gyakorló lelkipásztor segítse tanpályája során. Ez a program felépülő rendszerben ugyan, sok ráfordított idővel és energiával, de megvalósítható.

A következő kérdés az utánpótlás ügye. Az elkövetkező években a nyugdíjba vonuló lelkészek száma többszöröse lesz a szolgálatba állóknak; szükséges mindenkinek cselekedni. Úgy gondolom, sokkal nagyobb jelenlétet kell mutatnunk a régió református gimnáziumaiban és a gyülekezetekben (különös tekintettel az ifjúsági csoportokra) is. Nekünk is meg kell keresnünk a pályaválasztás előtt állókat, hogy egy tiszta képet adhassunk magunkról, egy olyan közösséget, ahova jó tartozni.

És végül: nem vagyunk egyedül. Az anyaországban rajtunk kívül három, határainkon túl még két lelkészképző intézmény van. Megengedhetetlen luxusnak tartom, hogy szeniorként ne törekedjek a lehető legszorosabb kapcsolatra ezen teológiákkal, a közösségek vezetőivel, a Hallgatói Önkormányzatokkal. Megválasztásom óta levélben kerestem fel, és hívtam párbeszédre több református diákvezetőt. Szeretném, ha az előttünk álló évben szoros szakmai és emberi kapcsolatok alakulnának ki. Ha együtt tudnánk gondolkodni, együtt alkothatnánk képet intézményeink jelenlegi helyzetéről, egyházunk jövőjéről, és együtt kezdhethetnénk építkezni is. Javaslatot tettem egy szeniori konferencia létrehozására is, hogy ezeket a törekvéseket rendszerbe foghassuk. Felvetéseimet támogatják, így ezt a fajta együtt gondolkodást hamarosan megkezdjük.

Így tekintek az előttünk álló évre: nagy kihívások, sok feladat, de világos jövőkép. Tisztában vagyok vele, hogy egy ekkora közösség nem egy akadémiai év alatt fog nagy változásokon keresztül menni, de hiszem, hogy sok munkával a megfelelő úton kezdhethetünk el haladni.

„Áldjad, én lelkem, az Urat, és ne feledkezzél el semmi jótéteményéről!”

*Diákvezetők visszaemlékezései
szerk.: dr. Hodossi Sándor
Kiadó: Debreceni Református Hittudományi Egyetem,
Alumni Központ
Felelős kiadó: dr. Baráth Béla Levente, rektor
Debrecen, 2024*

*online kiadvány (pdf)
ISBN 978-615-5853-59-3*

DRHE ALUMNI KÖZPONT

4026 Debrecen, Kálvin tér 16.
Telefon: +36 52 518-536
E-mail: alumni@drhe.hu

[www.](#)

